"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 15, NOIEMBRIE 2004 Apare la jumătatea lunii 7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

"SALUT PE CEI CE MERG SPRE MAREA BIRUINŢĂ LEGIONARĂ"
- CONVORBIRE IMAGINARĂ CU CĂPITANUL -

Motto: "*Nu eu, ci Iisus şi Căpitanul în mine.*" (Nelu Rusu)

Îţi privesc îndelung chipul tău nobil, Căpitane, imprimat pe prima pagină a revistei noastre, "*Cuvântul Legionar*", şi nemuritoarele cuvinte scrise şi semnate cu mâna ta: "*SALUT PE CEI CE MERG SPRE MAREA BIRUINŢĂ LEGIONARĂ*", fulger într-o noapte întunecată, cuvinte cutremurătoare care au produs în inima mea o adâncă durere.

Lacrimi picură în sufletul meu, înecându-se în el:

- *Să mergem spre marea biruinţă legionară fără tine, Căpitane? Dar tu? Tu unde rămâi? Ce va fi cu tine?*

Nu mi-ai răspuns...

Te văd doborât de tristeţe şi sufletul tău sfânt tulburat de moarte: era la începutul anului 1938. Călăii tăi, de la putere, pregăteau grăbiţi uciderea ta şi groaznica prigoană ce avea să decapiteze frumoasa ta Mişcare Legionară. Erai ca şi Iisus în grădina Ghetsimani: "*Părintele meu, dacă este cu putinţă, treacă de la mine paharul acesta; totuşi să nu fie după cum voiesc eu, ci după voia Ta!*" Şi făcându-se voia Lui, ai băut amarul pahar şi n-ai mers în fruntea celor ce mărşăluiau, înduraţi (*afară de unul!*), spre mult visata biruinţă legionară."

Noi, fără tine, Căpitane, şi fără elita ta, omorâtă în lagăre şi închisori, am rătăcit drumul, conduşi de un trădător pe care atunci nu-l bănuiam.

Acum, puţini şi dezbinaţi, câţi am mai rămas, după îndelungate şi nesfârşite prigoane de peste şaizeci de ani, prigoană care mai durează şi azi, spre ruşinea politicienilor fără Dumnezeu, ne strângem din nou, ca altădată, la picioarele lui Iisus, singurul nostru ajutor în această lume rea şi nedreaptă cu noi, legionarii tăi, Căpitane.

"*Doamne Iisuse, Te rugăm să te înduri şi de noi, năpăstuiţii legionari! Îţi mulţumim.*"

- *Căpitane, lăsând amărăciunea noastră în grija şi puterea lui Dumnezeu, te rog să-mi spui ce să înţeleg prin "marea biruinţă legionară": este politică sau spirituală?*

"*- Am împărtăşit lui Mircea Eliade că Legiunea creată de mine şi cunoscută sub numele de Mişcarea Legionară nu constituie un fenomen politic, ci ceva de esenţă etică şi religioasă.*

Am repetat de atâtea ori că nu mă interesează cucerirea puterii politice, ci crearea omului nou, iar prototipul, modelul, este legionarul, aşa cum l-am zidit eu, sinteză între erou şi sfânt, care să biruiască puterile răului din el însuşi şi din lume, pentru gloria spirituală a Neamului Românesc şi pentru gloria lui Iisus Christos *împotriva căruia puterile întunericului luptă ca să facă să dispară până şi numele Lui sfânt de pe pământ, din inimile omenirii şi, dacă s-ar putea, să-L smulgă şi din Cer.*

*Astfel fiind, **marea biruinţă legionară este spirituală**, crearea omului nou, eroul cu înfăţişare de Arhanghel, **care prin eroism legionar să aducă Cerul pe pământ; toate celelalte vi se vor da atunci vouă: biruinţa politică, România frumoasă ca un soare, puternică şi ascultătoare de Dumnezeu.**"*

- *Îţi mulţumeşte din toată inima, Căpitane, Nelu Rusu,* *instructor legionar făcut de tine, iubite Căpitane!*

Nelu Rusu, şeful Senatului Legionar

O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA

Motto: "Dacă aş avea un singur glonţ, iar în faţa mea un duşman şi un trădător, glonţul l-aş trimite în trădător."
(Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*)

În mai multe rânduri unii simpatizanţi legionari m-au întrebat *de ce purtăm război cu simiştii, în loc să ne concentrăm asupra adevăraţilor duşmani.*

Le spun tuturor, ca să se ştie, o dată pentru totdeauna: noi nu purtăm război cu nimeni, pentru că Mişcarea Legionară este o mişcare constructivă, nu destructivă; este o mişcare de creaţie, nu de negaţie. Noi luptăm PENTRU: ţară, românism, creştinism, adevăr, corectitudine, loialitate, cinste, răspundere, iar NU CONTRA cuiva anume.

Nu luptăm **împotriva** ungurilor, ruşilor, evreilor etc., **ci pentru** păstrarea nealterată a fiinţei naţionale. **Iar dacă această luptă pentru ţară şi neam implică lupta împotriva celor care vor să le distrugă, nu înseamnă că noi luptăm din ură, de dragul distrugerii.** Dacă am luptat contra ungurilor care vroiau să ne subjuge, n-am fost antimaghiari; dacă am luptat împotriva ruşilor, nu înseamnă că am fi urât poporul rus, ci ne-am apărat, pur şi simplu, aşa cum nu putem fi numiţi antisemiţi dacă ne-am apărat împotriva dominaţiei evreilor.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru simişti: nu luptăm împotriva simiştilor pentru că sunt simişti, ci împotriva a ceea ce reprezintă idolul lor: fuga de răspundere, minciuna, terorismul laş, lipsa de discernământ etc. Într-un cuvânt, **luptăm împotriva abaterilor de la linia legionară, pentru că Mişcarea Legionară a apărut în lume şi dăinuie tocmai prin principiile ei imuabile, definitorii.** *"Pentru că trebuie să ştie toată lumea că noi suntem legionari şi rămânem legionari până în veacul veacului."* (Corneliu Zelea Codreanu – *"Circulări şi manifeste"*).

Şi apoi, noi nu ne ocupăm în mod special de simişti: **orice persoană obiectivă constată lesne, foiletând revista, că articolele abordează probleme dintre cele mai variate:** de la istorie la actualitate, de la ideologie la concret, de la probleme serioase până la pagini de vacanţă.

Ne concentrăm, în egală măsură, pe probleme **naţionale şi** pe probleme **de doctrină**. Ori lupta cu aberaţia simistă şi cu falşii legionari, oricare ar fi, înseamnă păstrarea liniei Mişcării. Punct.

Mişcarea Legionară nu poartă război cu lumea, ci cu răul din ea; dar pentru aceasta trebuie să biruim întâi răul din noi. Ori cangrena Mişcării o constituie această confuzie permanentă, creată de **simişti**, între principiile Mişcării şi ceea ce au pus ei în practică: de la asumarea răspunderii de către Nicadori şi Decemviri, la fuga de răspundere a asasinilor lui Iorga şi ai celor de la Jilava; de la respectarea legalităţii de către Căpitan, chiar cu preţul vieţii, la rebeliunea din ianuarie 1941 etc. sunt **diferenţe enorme.**

Iar cel mai important aspect al acestor probleme aşa-zise de istorie, de "trecut", este, de fapt, o actualitate cutremurătoare cu mari implicaţii în viitor: apărându-l pe Sima non stop, nerecunoscând greşelile trecutului, înseamnă că simiştii sunt şi ei adepţi ai loviturii de stat, ai fugii de răspundere, ai minciunii, ai incorectitudinii, ai laşităţii, ai intrigii etc. Deci nu sunt legionari. Pentru că legionarul luptă numai în cadrul legalităţii, este viteaz, corect, nu fuge de răspundere, îşi recunoaşte greşelile şi le plăteşte de bunăvoie.

Opinia publică trebuie lămurită, pentru că această confuzie întreţinută artificial afectează profund imaginea Mişcării în ochii opiniei publice, împiedicând renaşterea ei.

Şi repet motto-ul: ***"Dacă aş avea un singur glonţ, iar în faţa mea un duşman şi un trădător, glonţul l-aş trimite în trădător."***

Nicoleta Codrin

***

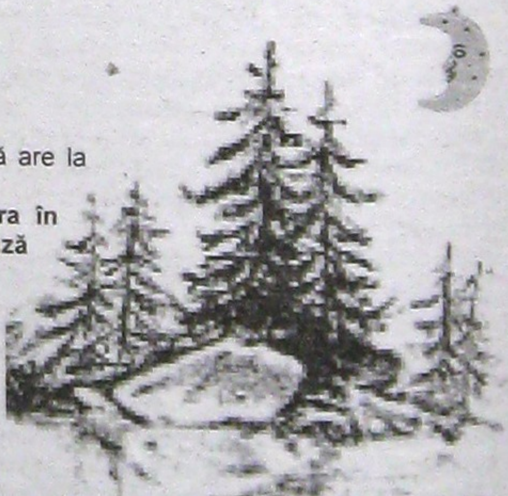
Redacţia revistei vă invită la

SEARA DE POEZIE LEGIONARĂ

în fiecare ultimă vineri din lună, ora 16, la sediul redacţiei

STIMAŢI INVITAŢI

Iniţiativa unor seri de poezie legionară are la origine mai multe motivaţii:

Mai întâi, **dorinţa noastră de a intra în contact cu persoane care apreciază poezia în sine, persoane cu un anumit nivel intelectual şi cu înclinaţie spre frumos şi idealism, apropiate astfel de idealismul şi curăţenia sufletească a legionarului.**

În al doilea rând, **cei ce vin vor vedea că Mişcarea Legionară** a fost locul multor poeţi, intelectuali de valoare naţională, că aceste persoane de o incontestabilă valoare profesională şi morală şi-au găsit aici locul, **departe de imaginea creată de propaganda comunistă.**

În al treilea rând, dorinţa şi speranţa noastră este că, folosind acest prilej pentru a trece de "primul pas", **unii vor fi tentaţi să ne cunoască mai bine pe noi, cei de astăzi, cei ce încercăm să ducem mai departe moştenirea de tradiţie românească şi puritate creştină, tradiţia unei discipline liber însuşite pentru a putea să realizăm deziderantele noastre** spirituale, sociale şi economice, *"o ţară ca soarele de pe cer şi ascultătoare de Dumnezeu"*.

Suntem conştienţi că obligaţiile fiecăruia dintre noi în acest moment aproape ne depăşesc puterile, căci suntem relativ puţini.

Cei ce vin la noi nu au nimic de câştigat din punct de vedere material (poate din contra), căci ne ducem lupta pe propriile posibilităţi.

Încercăm să atragem noi luptători pe care îi interesează şi soarta acestei ţări: la noi, oamenii se selectează aproape singuri, căci întotdeauna rămân acei puţini dispuşi să facă micile sacrificii care să îi diferenţieze de adversari sau de indiferenţi.

Dacă vă regăsiţi printre luptători, nu ezitaţi, şi faceţi primul pas înainte, care oricum nu vă angajează viitorul decât în măsura propriilor dorinţe.

Nicador Zelea Codreanu

FABRICA DE INTELECTUALI

Sunt elev în clasa a XII-a. Este un moment de răscruce în viața oricui. Cu puțin timp înainte de a părăsi liceul și de a mă îndrepta spre cursurile unei facultăți, **consider că este un moment bun pentru a exprima ceea ce eu, în calitate de elev, am înțeles că urmărește acest sistem a obține de la mine și de la colegii mei.**

Ideile ce urmează nu sunt simple speculații sau supoziții, ci constatări ale evoluției unei generații de la vârsta de 7 ani până la cea a majoratului.

Această perioadă a învățământului de stat obligatoriu (plus cei patru ani de liceu) modelează într-o mare măsură caracterul viitorilor români.

În "*Pentru Legionari*", Căpitanul scria: "*Ordinea, disciplina și ierarhia, turnate la o vârstă fragedă în sângele meu, alături de sentimentul demnității ostășești, vor forma un fir roșu de-a lungul întregii mele activități viitoare.*" În aceste condiții îmi pun întrebarea:

- Oare nouă, mie și colegilor mei, ce ni s-a turnat în sânge? Ce fir roșu va călăuzi generația noastră?

Observând sistemul educațional românesc actual **RĂSPUNSUL** la această întrebare este unul dintre cele mai pesimiste.

O amintire din primii ani de școală

În primii ani de școală, în timp ce fosta "tovarășa" (acum "doamna") învățătoare ne făcea cunoscute tainele literelor la orele de citire, **în timpul orelor de religie am avut șansa de a beneficia de călăuzirea unei persoane deosebite, una dintre puținele femei comandant legionar: Sica Popescu.** În persoana acestei profesoare am văzut îmbinându-se bunătatea și blândețea cu exigența și severitatea, știind în același timp să fie atât înțelegătoare cât și corectă, atunci când situația o impunea.

Pe vremea aceea orele de religie erau privite cu o oarecare curiozitate (insuflată, pe de-o parte, și de părinții care în timpul regimului comunist nu avuseseră parte de așa ceva), fiind totuși așteptate și dorite. Într-o astfel de oră am auzit pentru prima dată, recitată de vocea caldă a Mamei Sica, superba poezie a lui **Radu Gyr "*Iisus în celulă*".** Fără a o înțelege prea bine la acea vârstă, totuși **m-a impresionat. Reacția colectivă a fost însă alta.** La câteva zile începuseră să circule pe culoarele școlii versiuni ale poeziei în care Iisus era înlocuit cu Ceaușescu, iar "urmele de cuie" cu "găuri de gloanțe". În mod inconștient de consecințele psihologice pe care o astfel de idee asupra concepției unui școlar despre Dumnezeu, din cauza lipsei de maturitate și a gândirii specifice vârstei, un grup de școlari a transformat superba poezie (sacra rugăciune) a poetului (mucenicului) Radu Gyr într-o parodie demnă de dispreț.

Reacția cadrelor didactice a constat în niște zâmbete. Doar Mama Sica a încercat să le explice eroarea comisă, dar substratul colectiv de bășcălie balcanică a respins apelul ei. **Lipsea disciplina. Lipsea și lipsește respectul față de credință, față de cultură, față de artă, față de toți acești "*fluturași*" (?) care "*nu îți dau să mănânci*", cum ni se spune. (?!)**

Liceul – lecții și atitudini

O dată cu începerea orelor de istorie, au început să se strecoare, în mod subtil, insesizabil de către elevi, șuvoaie de informații false și/sau denaturate, menite a schimba percepția asupra realității. Manualele și profesorii în general, cei de istorie în particular, au scopul de a manipula elevii și nu de a-i învăța (vedeți articolul din numărul de august al revistei).

Cu timpul, atât profesorii, cât și familia, presa, societatea, au urmărit să șteargă din sufletul tinerilor orice urmă de sentiment național. Cine spune că este patriot imediat este catalogat drept naiv, boem; dacă te declari naționalist, deja devii periculos – probabil datorită rimei cu "terorist"! Majoritatea cercurilor în care sunt cuprinși, într-o măsură sau alta, elevi de orice vârstă, promovează teorii și sentimente internaționaliste sau chiar anti-naționale: nu mai sunt la modă bancurile cu Bulă, ci elevii români se distrează cel mai bine la bancurile cu - și despre - români.

"Plecatul în străinătate" este cariera pe care și-o doresc cei mai mulți colegi și pe care o recomandă cea mai mare parte a profesorilor.

Pe de-o parte ni se spune să renunțăm la patriotism pentru că nu ne dă de mâncare, dar pe de altă parte ne este dat ca exemplu pozitiv cetățeanul american care are acasă cel puțin un drapel SUA!

În timp ce un patriot român este "*un tip penibil*", un patriot american este "*un cetățean admirabil*"!

La 15 sept. 2001, la 4 zile de la atentatele din America, la deschiderea anului școlar conducerea liceului ne-a recomandat ca a doua zi să venim îmbrăcați în culorile drapelului Statelor Unite!

Referitor la monarhie, Căpitanul spunea că numai după un secol după ce Anglia va deveni republică, România își va putea pune această problemă; în aceste momente, referitor la patriotism, pot spune că numai la un secol după ce ultimul drapel american va fi ars în fața Congresului, noi, românii, ne vom putea gândi la internaționalism.

Anul trecut, la data de 10 mai, au fost suspendate cursurile. Elevii liceului au fost chemați la sala de festivități pentru a urmări un **pseudo-program artistic cu tema semnificației zilei de 10 mai.** Nimeni nu a amintit de ziua regalității din România.

Pentru a mia oară s-a făcut critica nazismului ca fiind răul absolut și, încă o dată, **încheierea războiului era prezentată ca trecerea într-o "nouă eră". Este adevărat, doar că în cazul nostru a însemnat trecerea în era comunistă!** 10 mai a însemnat victoria comunismului în România **adică, așa cum prevăzuse Căpitanul, "*desființarea biserici, desființarea familiei, desființarea proprietății private, desființarea armatei, desființarea libertății.*"**

Trecând peste scopul și mesajul acestei activități pe care elevii poate că l-au înțeles, poate că nu, sau care poate că i-a interesat, poate că nu, cu toții erau fericiți că au scăpat de ore. **Această dorință de a scăpa de ore, logică și oarecum normală, este generată și încurajată de modul în care se țin orele.** Prin atitudinea lor și prin lipsa unei pedagogii adecvate, profesorii atrag antipatia atât asupra lor, cât și asupra materiei cu care sunt asociați. Astfel, o zi de școală în care se suspendă cursurile este o zi de sărbătoare pentru toți.

Dar aceeași atitudine se extinde și în cazul reducerii orelor de curs prin eliminarea anumitor materii, fără a lua în calcul efectul eliminării lor. Astfel, clasele a XII-a de profil real nu mai au în program cursuri de religie. Bucurie mare (au trecut mai bine de 10 ani de la moartea Mamei Sica și iată cum s-a schimbat atitudinea).

"*Avem mai mult timp pentru a învăța la mate și fizică. Ne trebuie la examen.*" Acesta este răspunsul. Raționamentul este însă greșit. **La o astfel de atitudine au dorit dușmanii neamului românesc să aducă tineretul.** Din toată promoția 2004 - 2005 de "realiști", viitori studenți ai Politehnicii, apoi ingineri, sub 10% vor folosi în cariera lor matematica și fizica învățate în liceu sau facultate.

Științele exacte sunt utile la examen și în cei 5 ani de facultate (punct!); dar discipline ce implică spiritul (religie, psihologie, filosofie), acum ignorate, au rolul de a modela caracterul personal, caracter ce nu va muri la absolvirea facultății. **Generarea și încurajarea unei astfel de atitudini are ca scop crearea unor indivizi lipsiți de voință, atitudine și idei proprii. Se urmărește "producerea" unor "mașini", programate să execute ceea ce au învățat, în mod mecanic, lipsit de perspectiva ansamblului societății.**

Gândirea "liberă"

Nu demult o lecție în manualul de franceză aborda **tema gândirii libere în viziunea lui Eugen Ionescu.** Dezbaterea s-a încheiat rapid. **Toți au adoptat ideea sugerată de manual și anume că trebuie să gândim liber Totuși nimeni nu gândea liber, toți preluând ceea ce s-a servit.** Încercarea mea de a trata altfel (deci liber) subiectul "gândirii libere" a fost imediat respinsă.

- **Această lipsă de atitudine se traduce** nu numai în poziția ocupată față de sistemul educațional, ci **și în problemele ce implică solidaritate, curaj și dorința de a schimba ceva.**

Într-o astfel de situație "*gândirea liberă*" dictează: "*urmărește-ți interesul personal!*", iar sufletele de sclavi se demască arătând lașitate, frică, egoism. Datorită unei astfel de atitudini au fost posibili cei 50 de ani de comunism, fără nici o tentativă de a răsturna regimul până în momentul când situația externă nu a impus-o. Încă o dată, cuvintele Căpitanului se dovedesc extrem de actuale și de adevărate: "*Neamul nostru n-a trăit…(…)…și se onorează din onoarea lor.*" ("*Pentru legionari*"). Închei aceste rânduri cu speranța înmulțirii românilor de acest gen pentru binele României viitoare.

Alecu Deleanu, elev, 18 ani

SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIIL

Sf. Arh. Mihail

Sf. Arh. Gavriil

Ziua de 8 noiembrie, sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, este dedicată îngerilor, în general, adică ființelor nevăzute, cu trupuri cerești: **arhangheli, serafimi și heruvimi.**

Îngerii veghează ca rânduiala lumii, în Cer și pe pământ, să dureze după voia divină a Domnului, ca slujitori mijlocitori între Cer și pământ, ca mesageri ai divinității și apărători ai omului.

Îngerii nu sunt doar vestitori ai lui Dumnezeu pe pământ, ci și călăuze, în calitate de locuitori ai Cerului, ai sufletului omului după moartea pământească.

Și tot **îngerii** vor fi cei care vor vesti din trâmbițele lor ziua dreptei Judecăți de Apoi.

Un înger i-a înștiințat pe păstorii din Bethleem că în ieslea lor săracă se va naște Pruncul Sfânt; alt înger a vestit Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și lui Iosif pribegia în Egipt pentru a-L scăpa pe Mântuitor de prigoana lui Irod, iar la trei zile după Răstignire tot un înger le-a anunțat pe mironosițe (Maria Magdalena, Maria și Salomeea) că Domnul Iisus Christos a înviat din morți.

Arhanghelul Gavriil a vestit preotului Zaharia nașterea lui Ioan Botezătorul și tot el i-a dus Fecioarei Maria Buna Vestire a nașterii Fiului lui Dumnezeu.

Arhanghelul Mihail, arhistrategul oștilor cerești, cel cu sabia de foc a dreptății în mână, în luptă neînduplecată cu îngerul căzut, Lucifer, are o semnificație specială pentru noi, legionarii. Căpitanul a pus Mișcarea sub ocrotirea lui, sub forța lui invincibilă. Și Legiunea "*Arhanghelul Mihail*" n-a pierit, în ciuda nenumăraților și puternicilor ei dușmani...

***

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

Sfântul Apostol Andrei, fratele lui Petru (fratele celui dintâi dintre ucenicii lui Christos) a fost întâi ucenic al Sf. Ioan Botezătorul.

Cel dintâi apostol chemat, după Înălțare Sf. Apostol Andrei a propovăduit în părțile Mării Negre, Bizanțului, Traciei, Macedoniei, în părțile Dunării, Greciei (și în multe altele), făcând minuni și vindecând bolnavii, fiind cel care a adus credința creștină poporului român.

Prigonit pentru minunile săvârșite și pentru propovăduirea credinței în Christos, a fost răstignit pe o cruce în formă de "X", cu capul în jos.

Moaștele sale au fost duse la Constantinopol de către fiul împăratului Constantin, și așezate cu cele ale lui Luca Evanghelistul în Biserica Apostolilor.

Cea mai mare pierdere a omului modern de-a lungul timpului este slăbirea comunicării cu lumea dumnezeiască, îndepărtarea de credința în puterea ocrotitoare și în veghea incoruptibilă a sfinților. De aceea, dragi cititori, vă îndemn din tot sufletul să vă rugați: conectarea benefică la această lume a puterilor cerești este posibilă doar prin rugăciunea coborâtă din minte în inimă.

Nicolae Badea

***

CIRCULARĂ

CONSILIUL Senatului Legionar, în ședința din 5 nov. 2004, face cunoscut legionarilor credincioși Căpitanului, din Țară și diaspora, prin intermediul revistei noastre, "*Cuvântul legionar*", prezenta CIRCULARĂ:

1) În urma plecării în eternitate a camaradului avocat Nicolae Coterbic, senator și membru în Consiliul Legiunii, cooptăm în locul rămas liber **în Consiliu** pe camaradul senator **Nicador Zelea Codreanu**, remarcabilă personalitate legionară.

2) Cooptăm, ca **membri în Senatul Legionar al Capitalei**, pe distinsele noastre camarade, **ing. Nicoleta Codrin și ec. Mariana Andrei**, și pe camaradul **ing. Corneliu Mihai**, care de ani de zile își jertfesc tinerețea muncind cu dragoste și devotament pentru Legiune.

3) Investim cu titlul de **șefă a tineretului legionar** (doamne și domni), din Țară și diaspora, pe camarada **ing. Nicoleta Codrin**, senator legionar, inima și mintea revistei noastre, "*Cuvântul legionar*"; al cărei redactor șef este.

Nicoleta Codrin, prin inima și devotamentul său pentru Legiune, este azi ceea ce a fost cândva, prin inima și devotamentul său pentru Mișcarea Legionară, martira Nicoleta Nicolescu, iar prin impresionanta sa gândire Nicoleta Codrin face parte din pleiada de intelectuali luptători ai Căpitanului.

Consiliul Senatului Legionar îi conferă această sfântă misiune de conducătoare și educatoare moral-spirituală a tineretului legionar în conformitate cu legile Căpitanului, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume, pentru Christos, Neam și Legiune.

Șefa tineretului legionar își va constitui un comitet mixt de 3 – 5 persoane (doamne și domni), după o riguroasă selecție. (Comitetul mixt este o excepție de la regula separării între doamne și domni, cuiburi și cetățui.)

Șefa tineretului - *sau împuternicitul ei* – va participa, lunar, la ședințele CONSILIULUI, ca reprezentant al tineretului.

Consiliul Senatului Legionar

Nelu Rusu, instructor legionar, șeful Senatului Legionar

București, 5 nov. 2004

ARTICOLUL 7 DIN PRIMA CONSTITUȚIE A ROMÂNIEI (CHESTIUNEA EVREIASCĂ)

La 29 aprilie/10 mai 1866, noul for legislativ, Adunarea Constituantă, a proclamat "*solemn şi pentru ultima oară voința nestrămutată a României de a rămâne una şi nedespărțită, având în fruntea sa pe Carol I din dinastia Hohenzollern Sigmaringen*".

Printr-o alegere specifică Adunarea Constituantă a adoptat împământenirea familiei princiare de Hohenzollern Sigmaringen, iar **la 10/22 mai 1866, CAROL I a depus jurământul de credință către țară.**

Între 21 apr./10 mai s-au desfăşurat alegerile pentru Adunarea Constituantă convocată la 10 mai la Bucureşti.

Carol I

Prima Constituție a României şi proiectul articolului 7

Imediat au început **dezbaterile referitoare la noua lege fundamentală, Constituția țării.**

O problemă spinoasă s-a ridicat de la început: problema evreiască.

Inițial, PROIECTUL prezentat de guvernul Ion Ghica prevedea egalitatea politică. În **ARTICOLUL 7** se înscria "***confesiunea nu este o piedică pentru naturalizare în România*** ..."; "*în ce priveşte pe israeliții stabiliți în România, o lege specială va regla treptata lor admitere la naturalizare*". **Formularea, aşa cum ea era făcută, deschidea drumul drepturilor politice pentru evrei într-un moment de mare tensiune internă, tensiune agravată şi de presiunile exercitate de amestecul unor foruri internaționale, în speță de *Alianța Israelită*, în treburile interne ale țării.**

La 2/4 iunie 1866, deci la mai puțin de 2 luni de la alegerea lui Carol I ca domnitor, Adolphe Cremieux, avocat şi om politic francez, **preşedintele *Alianței Israelite*, venit personal în țară, exercitase presiuni asupra guvernului român pentru acordarea cetățeniei evreilor din România.**

În acelaşi timp, în străinătate a fost declanşată o campanie de presă împotriva țării, de neadevăruri, exagerări "*ingenioase*" (cum au fost calificate).

S-a ajuns la o situație paradoxală: politicienii români, de pildă I.C. Brătianu, St. Golescu şi alții erau priviți în străinătate ca antisemiți, iar în țară erau acuzați că primesc pe evrei.

Forumul legislativ şi cea mai mare parte din populația țării erau împotriva PROIECTATULUI ARTICOL 7 care era prezentat ca un atentat la integritatea, suveranitatea şi bunăstarea întregului popor român.

Sec. XIX fusese martor la imigrări masive de evrei din Galiția şi Ucraina în special, la început în Moldova - şi de aici în interiorul Principatelor. Pe parcursul timpului ei au constituit pătura mijlocie a meseriaşilor şi micilor industriaşi plasându-se între marea masă țărănească şi pătura subțire a aristocrației. Din rândul evreilor s-au desprins şi s-au înmulțit comercianți, **au acaparat (cu bani) comerțul, au devenit arendaşi**. **Legislația cu caracter economic favorizase aşezarea evreilor în Principate.** Era o legislație largă, o legislație care proteja persoanele şi averile, într-o țară care se remarcase din vremuri îndepărtate a fi **excesiv de tolerantă**.

Însemnările oamenilor politici ai vremii, analizele economiştilor Ion Ionescu de la Brad, Dionisie Pop Marțian au ilustrat prin puterea cifrelor amploarea fenomenului şi implicațiile lui în viața socială, economică şi politică a țării. Dionisie Pop Marțian, cel ce a pus bazele ştiințifice ale statisticii în România, a arătat că în Moldova "***mai toate proprietățile erau ipotecate de evrei***". **Calculele făcute arătau că peste 1,8 mil. de galbeni, sumă foarte mare la vremea aceea, se aflau în proprietatea evreilor.** Şi astfel, concurența noilor veniți a pus în real pericol o economie firavă ce-şi căuta drumul. Un prim pas a devenit vizibil: **vechile bresle de meşteşugari şi comercianți erau pe cale de dispariție.**

S-a mai amintit, printre altele, că şi **Convenția de la Paris din 1858 prescrisese interdicția pentru evrei de a participa la viața politică.**

Din **numărul mai mic al deputaților care se împotriveau restricțiilor impuse evreilor**, câțiva, printre care Emanoil Costache Epureanu şi Ghica Comăneşti, au cerut amânarea discuțiilor pentru o viitoare Adunare Legislativă.

Modificarea proiectatului articol 7

Cu excepția unui foarte mic număr de deputați s-a impus modificarea proiectatului articolul 7 care prevedea acordarea în bloc a cetățeniei române pentru evrei.

Votul din 21 iunie/3iulie i-a dat cu totul altă formulare: "*numai creştinii vor putea deveni cetățeni români*".

Modificarea articolului 7 în sensul dorit de aproape întreaga țară a fost susținută prin presă şi în Adunare printr-o **amplă serie de manifestații de stradă, care l-au determinat chiar pe abilul om politic care a fost I.C. Brătianu să declare că nu a avut şi nici nu va avea "*intenția de a da țara evreilor, nici a le da drepturi care să atingă şi să jignească cât de puțin interesele românilor*".**

Dar pe plan internațional România a fost supusă unor presiuni cărora cu mare greutate le putea face față.

S-a căutat calea unui compromis. S-au schimbat mai multe guverne, au avut loc mai multe legislaturi.

Opinia publică se împotrivea revenirii la proiectul inițial, iar guvernele țării nu au putut adopta poziții ferme.

Sub marea presiune a puterilor europene, la 27 febr./11 martie **1879 Camera Deputaților a votat o moțiune în care se declara oportunitatea revizuirii articolului 7.** Moțiunea a fost acceptată cu 71 de voturi - împotrivă 19 voturi - şi la Senat cu 41 de voturi - împotrivă 6 voturi.

Războiul pentru cucerirea independenței de stat a României s-a încheiat la 19 febr./3 martie 1878 prin semnarea Tratatului de **pace de la San Stefano prin care Turcia a trebuit să recunoască independența țării.**

În urma păcii de la San Stefano, marile puteri europene au fost nemulțumite, Rusia devenind principalul beneficiar prin câştiguri teritoriale excesive şi prin influența nemăsurată pe care ar fi exercitat-o în întreaga Peninsulă Balcanică. Imperiul Țarist a fost silit să admită întrunirea unui Congres al marilor puteri, pentru o mai clară lămurire a punctelor divergente.

Congresul de la Berlin, care a urmat, a fost un eveniment cu semnificații dintre cele mai mari pentru țara noastră.

Printre condițiile impuse de recunoaşterea independenței României a fost şi modificarea articolului 7 din Constituție.

Prin această modificare Germania urmărea ca evreii care veneau în țară să primească automat şi în bloc cetățenia română.

Dar România nu a acceptat modificarea decât într-o formă mult atenuată, şi anume cetățenia română nu putea fi acordată în bloc, ci numai la cerere (şi individual), cu aprobarea organelor guvernamentale.

În acest fel, prevederile pe care marile puteri intenționau să le impună României prin articolul 44 din Tratat au fost eludate. (Formularea articolului 44 era de neacceptat: "*În România deosebirea de credințe religioase şi de confesiune nu va putea fi opusă nimănui ca motiv de excludere în ceea ce priveşte bucurarea de drepturi civile şi politice, admiterea în posturi publice, în funcție şi onoruri...*".)

În schimb, Constituția din 1923, prin articolul 8, a înscris egalitatea tuturor cetățenilor în drepturile civile şi politice.

Urmarea nu a întârziat. Mişcarea de reacțiune împotriva dominației iudaice s-a intensificat, mai ales în Moldova, unde numărul evreilor era mai mare. La această reacțiune a contribuit şi faptul că **mulți evrei din Basarabia şi Moldova erau adepți ai bolşevismului**, precum şi **prezența semnificativă a acestora în presa cu accente antinaționale.**

S-au înființat (sau au devenit mai combative) partide şi formațiuni politice cu caracter de reacțiune la dominația evreiască (printre care şi Partidul Naționalist Democrat al lui Nicolae Iorga şi A.C. Cuza).

Radu Constantin

Calendar legionar

Comemorarea asasinării Căpitanului și a 13 camarazi

În noaptea Sf. Andrei (29/30 noiembrie) 1938,

Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii

au fost strangulați de către jandarmi, în pădurea Tâncăbești, la km 30 de pe șoseaua București – Ploiești,

din ordinul lui Armand Călinescu (la cererea lui Carol al II-lea).

***

La aniversarea centenarului Corneliu Zelea Codreanu (nov. 1999), a fost ridicată o troiță comemorativă pe locul asasinatului.

***

"*Acțiunea Română*" vă invită la comemorarea asasinării Fondatorului Mișcării.

Pe **30 nov. 2004**, la **ora 13**, se va pleca **din fața Hotelului Nord** (Gara de Nord), cu **autobuz special**.
Costul călătoriei: 50.000 lei/pers.

MORMÂNTUL CĂPITANULUI

Radu Gyr

*De-aci-nainte, vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
și veacul care curge peste țară
începe din cenușa ta fierbinte.*

*Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai înviere,
prin tine luminăm de veșnicie.*

*Prin tine bem, setoși, din Mântuire,
prin tine doar, ne-am curățit de zgură...
Izvor ne ești și cină și zidire
și patrafir și cuminecătură...*

*Ești azima pe care-n, plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă...*

*Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră-n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viata noastră toată.*

*Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirnă și balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și se schimbă-n torțe și în spade.*

*Cu duhul tău - mireasmă de grădină -
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
și ne spălăm obrajii de prigoane.*

*Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni de închisoare;
și rănile din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare...*

*Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta, mișeii și vicleniii,
și se vor bate-n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,*

*Mormântul tău, gemând, să se ridice
și duhul tău, țâșnind din veșnicie,
într-un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nimicnicie!*

*"Legionarii nu mor.
Drepți, nemișcați, neînvinși și nemuritori,
privesc pururea biruitori."
(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")*

CEI 13 LEGIONARI ASASINAȚI DE AUTORITĂȚI ÎMPREUNĂ CU CĂPITANUL:

Prezent!

NICADORII *(de la stânga la dreapta)*:
Nicolae Constantinescu (econ., comand. legionar al Bunei Vestiri), **Ion Caranica** (econ., gazetar, comand. legionar al Bunei Vestiri), **Doru Belimace** (absolvent al Facult. de Litere, comand. legionar)
DECEMVIRII *(de la stânga la dreapta, pornind de la rândul din față)*:
Ion Trandafir (student), **Iosif Bozântan** (stud., comand. legionar), **Ștefan Curcă** (muncitor, membru al Corpului Muncitoresc Legionar), **Ștefan Georgescu** (stud.), **Vlad Radu** (stud.), **Bogdan Gavrilă** (stud.), **Ion Atanasiu** (stud.), **Ion Caratănase** (stud., comand. legionar), **Ion Pele** (stud.), **Ion Grigore State** (muncitor, membru al Corpului Muncitoresc Legionar).

"Hronic Legionar" - Noiembrie –

1920 – studenții români creștini, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, impun deschiderea cursurilor Universității din Iași cu slujbă religioasă (1 nov.)

1927 – depunerea primului jurământ de luptă în cadrul Legiunii; săcușorul cu pământ (8 nov.)

1929 – este ales președinte al Centrului Studențesc București primul legionar (Andrei C. Ionescu) (8 nov.)

1930 – inaugurarea primului sediu al Mișcării în București, în Calea Victoriei 40 (8 nov.)

1933 – prestigiosul ziar naționalist creștin condus de prof. Nae Ionescu, "Cuvântul" intră în luptă alături de legionari (20 nov.)
- **este asasinat de autorități primul legionar** (studentul legionar Virgil Teodorescu din Constanța), **împușcat pe la spate în timp ce lipea afișe pentru Mișcare în cadrul campaniei electorale oficiale** (23 nov.)

1934 – este ales ca **președinte al studențimii pe țară primul legionar** (comand. legionar Traian Cotigă) (20 nov.)

1935 – Căpitanul înființează Controlul Legionar pentru pázirea moralității și corectitudinii legionarilor (11 nov.)
- **Căpitanul inaugurează prima cooperativă legionară,** având sediul în str. Gutenberg nr.3 (14 nov.)

1936 – Căpitanul înființează Asociația *"Prietenii Legiunii"* sub conducerea prof. ing. comand. legionar Eugen Ionică (6 nov.)
- **terminarea construcției sediului legionar din Bucureștii Noi (Casa Verde)** (8 nov.)

1937 – inaugurarea restaurantului legionar din Bd. Basarab, București (1 nov.)
- deschiderea restaurantului muncitoresc legionar din cartierul Grivița, București (7 nov.)
- deschiderea restaurantului legionar din Bd. elisabeta, București (22 nov.)
- semnarea pactului de **neagresiune electorală** dintre **Corneliu Zelea Codreanu, Iuliu Maniu și Gh. Brătianu** (25 nov.)

1938 – asasinarea prin strangulare, de către **autorități, a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, în pădurea Tâncăbești (noaptea Sf. Andrei, 29/30 nov.)**

***

1940 – împușcarea deținuților de la Jilava (a celor care asasinaseră sute de legionari și pe Căpitan) (noaptea 26/27 nov.)
- deshumarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor și reînhumarea lor la Casa Verde (27 nov.)
- **reabilitarea postumă a Căpitanului prin rejudecarea procesului trucat grosolan din 1938, prin care Căpitanul fusese condamnat la 10 ani închisoare** (27 nov.)

***

1999 – sfințirea troiței comemorative a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor **de la marginea pădurii Tâncăbești (km 30 al șoselei București - Ploiești)** (29 nov.)

ANUNȚ:

Dl. ing. Aurel Ursu Palade din Stuttgart **a deschis o listă de subscripție** (cu suma de 50 euro) **pentru achiziționarea materialului necesar confecționării bustului Căpitanului din bronz.**

D-nul ing. *Iordan Stanciu din București* a donat 3 kg de cupru, iar d-nul *Nicolae Daian din Mediaș* a donat 4 kg (în scopul confecționării bustului Căpitanului).

Pe toți cei dornici să participe la această acțiune îi așteptăm la sediul redacției în fiecare miercuri, între orele 16.30 – 18.30.

SECRETELE BASARABIEI (II)

- Stimate şi preţuite domnule doctor, mulţi cititori, de diferite vârste, şi-au exprimat aprecierea faţă de interesantul interviu acordat de dvs. revistei noastre lûna trecută.

Aşa cum am promis, în numărul acesta vom prezenta secretul Basarabiei destăinuit dvs. de d-na Alexandrina Russo. Aveţi cuvântul!

Catedrala din Chişinău

- Mi-am făcut serviciul militar în Basarabia în martie-apr. 1938 şi am avut privilegiul să cunosc adevărata Basarabie, nucleul pur şi dur al Basarabiei.

Nucleul Basarabiei nu era administraţia de stat, nu erau partidele PNŢ, PNL sau PSD, ci nişte **naţionalişti** care se întruneau o dată pe săptămână în locuinţa istorică a lui **Alecu Russo**, unde fiica lui, **d-na Alexandrina Russo, era gazda.**

Acolo l-am întâlnit şi pe **unul dintre conducătorii partidului naţionalist din Basarabia, Ştefan Ciobanu.**

Eu, în calitate de preşedinte al studenţimii române naţionaliste şi creştine, am ajuns la ei recomandat de către cei doi comandanţi legionari din <u>Chişinău</u>, juristul Sergiu Florescu şi lt.-col. Vasile Diaconescu.

Am fost acolo de câteva ori, însoţit de ing. agron. Atanasiu (care era preşedintele studenţilor în Agronomie din Basarabia).

Fac o paranteză:

- Sergiu Florescu şi V. Diaconescu au fost asasinaţi din ordinul lui Carol II la 22 sept. 1939, iar trupurile lor neînsufleţite au fost expuse pe stradă.

- D-na Alexandrina Russo şi-a lăsat copiii să fugă în Regat, dar ea a rămas la Chişinău, aşa cum rămâne rădăcina de stejar în pământul strămoşesc. Ruşii au arestat-o în 1940 şi au deportat-o în Kazahstan pentru muncă forţată, unde a murit (nu se ştie cum).

Aici, la acest nucleu, se discutau probleme culturale şi sociale, dar şi probleme politice.

Pot să spun că aveau o oarecare - nu ostilitate - ci aprehensiune faţă de Bucureşti şi faţă de România.

Reproşau trei lucruri:

- în primul rând că Basarabia era lipsită de industrie (**România interbelică nu a făcut investiţii industriale pe teritoriul Basarabiei**, lăsând-o numai agricolă, viticolă şi zootehnică);

- în al doilea rând că **Basarabia era socotită ca un fel de ladă de gunoi: pedepsiţii pentru corupţie care nu puteau fi deferiţi justiţiei erau trimişi disciplinar în Basarabia,**

- iar în al treilea rând că **administraţia de la Bucureşti îi favoriza pe evreii locali** (care se bucurau de foarte multe avantaje, ca şi cum ar fi fost clasa conducătoare a Basarabiei). Evreii din Basarabia aveau privilegii din partea administraţiei de stat, a poliţiei şi a armatei, **în defavoarea ţăranilor români şi a românilor autentici (<u>Basarabia era socotită un fel de Israel</u>).**

Aceste reproşuri mi le-au făcut mie, care veneam din Bucureşti; dar nu cu ton de acuzaţie, ci cu amărăciune.

Autodeterminarea popoarelor din Imperiul Rus

Rusia ţaristă era un imperiu în care ruşii ţineau în subordine **55 de popoare.**

Guvernul menşevic, avându-l în frunte pe **prinţul Lvov** (şi ca ministru de externe pe **Kerenski**), guvern instalat de revoluţia menşevică din **febr. 1917** de la Petrograd (revoluţie făcută de partidul social democrat constituţional), a decretat **autodeterminarea popoarelor**: să decidă ele dacă rămân în componenţa Rusiei sau se separă de aceasta.

Când au venit bolşevicii la conducere, prin lovitură de stat (insurecţia armată din **oct. 1917**, făcută - nu de Stalin, nu de Lenin – ci de **Troţki**), **au preluat acest program de autodeterminare**, dar nu cu scopul ca popoarele să decidă, ci **cu scop de anarhie la periferia imperiului rus.**

Să explic: atunci când s-au instalat bolşevicii la Moscova, patru armate ţariste nu au părăsit frontul şi au pornit spre Moscova ca să suprime regimul lui Troţki, Stalin şi Lenin. Erau 4 armate, coordonate de generalul Cornilov: armata gen. Iudenici care venea de la Marea Baltică, armata gen. Deniki care venea din Caucaz şi Marea Azov, armata gen. Vranghel care venea din Crimeea şi armata gen. Colceac care din venea din Siberia.

Ei bine, **asaltat de aceste 4 armate ţariste, Lenin a reluat decretul de autodeterminare a popoarelor**, pentru ca, în spatele acestor armate, ucrainienii, caucazienii, estonienii, letonienii şi lituanienii să se despartă, polonezii şi basarabenii să facă scandal - **deci pentru ca aceste armate ţariste să fie prinse între două focuri: din faţă bolşevicii de la Moscova şi din spate aceste mişcări de eliberare.** Pentru acest motiv a hotărât Lenin autodeterminarea popoarelor, iar nu cu scopul ca popoarele să decidă.

Au plecat din Moscova 3 armate bolşevice care să neutralizeze aceste patru armate ţariste: una s-a dus spre armata gen. Colceac, alta spre armata gen. Iudenici, iar cea mai mare, cu 22 de divizii bolşevice, a plecat împotriva lui Denikin şi Vranghel. **Această armată bolşevică era condusă de Cristian Rakovski, cetăţean român de origine bulgară, un mare duşman al poporului român** (biografia lui dată o să v-o spun altădată).

Acest Cristian Rakovski a schimbat direcţia şi, în loc să meargă împotriva lui Denikin şi Vranghel, **a pornit spre Chişinău şi Iaşi, cu scopul de a detrona pe regele Ferdinand, de a împuşca guvernul Brătianu şi de a institui *Republica Socialistă Sovietică Română* sub conducerea lui.**

Anglia a aflat despre aceasta şi, cum la epoca aceea eram încă în alianţă cu francezii şi englezii, Anglia ne-a luat sub protecţie, iar Serviciul de informaţii şi-a pus problema să oprească pe aceşti bolşevici: i-au luat lui Brătianu prin radio asentimentul să se încheie un fel de convenţie în care România să recunoască guvernul Lenin, Troţki şi Stalin, iar guvernul bolşevic să recunoască independenţa şi suveranitatea teritoriului românesc.

Anglia a trimis o delegaţie formată din doi ofiţeri de la *Intelligence Service* (col. Hall şi cpt. George Hill) la Moscova, în audienţă la Troţki (care era ministru de război şi şef al Armatei). Troţki le-a spus: *"Ce să fac, eu i-am trimis spre Denikin şi spre Vranghel, dar au schimbat direcţia fără să-mi spună nimic. Ce pot eu să fac este să repet ordinul şi să vă dau o drezină ca să vă duceţi să îl convingeţi pe Cristian Rakovski".*

Aşa au făcut, şi l-au ajuns cu drezina pe Cristian Rakovski între Nicolaev şi Tiraspol (deci Rakovski mai avea de făcut doar un salt şi intra în Basarabia, iar al doilea salt ar fi fost în Moldova).

L-au oprit ca să discute: au făcut o şedinţă care a început la 7 seara şi s-a terminat la 5 dimineaţa, Hall şi cu Hill argumentând că tactica are prioritate asupra strategiei şi deci războiul contra lui Denikin şi Vranghel era mai important faţă de ocuparea şi bolşevizarea României.

La vot, cei 22 de aşa-zişi generali a celor 22 de divizi bolşevice au fost toţi de acord să lase România şi să se ducă spre Denikin şi spre Vranghel. Numai Rakovski se împotrivea şi au fost necesare încă două ore pe capul lui până a semnat şi el schimbarea de direcţie şi renunţarea la atacarea României.

Hall şi cu Hill au plecat cu drezina mai departe, au ajuns la Iaşi şi i-au dat convenţia lui Brătianu. (Brătianu fixase o dată limită când îşi dăduse asentimentul pentru semnarea convenţiei: 30 dec. 1917. Dacă nu se realiza această convenţie de recunoaştere reciprocă, el urma să ia măsuri de apărare, pentru că România nu se poate apăra pe Prut, ci doar pe Nistru care este o graniţă fortificată de natură în favoarea României.) Era 31 dec. 1917 şi Brătianu trimisese Divizia 11 din Slatina. **Aceasta e gloria Diviziei 11 din Slatina, comandată de gen. Traian Broşteanu: a luat poziţie pe malul drept al Nistrului.**

Autonomia Basarabiei

Conform decretului de autodeterminare a popoarelor, în Basarabia s-au făcut alegeri şi s-a ales Sfatul ţării.

Sfatul ţării s-a întrunit la 27 nov. 1917 şi a hotărât <u>autonomia</u> Basarabiei.

Ionel Brătianu a insistat: *"Ce autonomie?! Votaţi unirea, ca eu să vă pot apăra pe Nistru, iar nu pe Prut, care e mic."*

Basarabenii nu au răspuns nimic, şi toţi emisarii trimişi de Brătianu au venit înapoi comunicând că domnii basarabeni păstrează tăcerea şi nu se angajează.

Regele Ferdinand l-a chemat la Iaşi pe Pantelimon Halipa, primul sau al doilea conducător al partidului naţionalist din Basarabia şi i-a cerut să facă unirea cu România. N-a avut însă succes! Nu se ştie dacă Pantelimon Halipa i-a spus secretul Basarabiei. Cert este că **s-a rămas doar la prima etapă: autonomia Basarabiei.**

Spre sfârşitul lui ian. 1918 basarabenii au votat etapa a doua: independenţa Basarabiei. **Basarabia era stat independent (iar nu alipit la patria-mamă, România).**

Diversele demersuri pentru unire

La 21 ian. 1918 a venit mareşalul Averescu ca prim-ministru, cu program de a încheia pacea separată cu nemţii, pentru că mareşalul Averescu avea mai mare prestigiu decât Ionel Brătianu; în plus, era şeful Armatei şi făcuse specializarea la Berlin, în aceeaşi clasă cu mareşalul german Mackenzen.

Mareşalul Averescu, ca prim-ministru, a cerut şi el basarabenilor unirea cu România, dar basarabenii iarăşi n-au răspuns nimic, n-au dat nici un semn.

Atunci Averescu a trimis la Chişinău pe ministrul de război Ianculescu, un mare general. A venit el, a vorbit, a dres. Nimic! Domnii basarabeni ascultau cu respect, cu atenţie, dar nu se angajau.

Atunci Ianculescu a adus cele două regimente de artilerie din divizia a 11-a Slatina, le-a pus în jurul Chişinăului şi le-a ordonat să tragă în aer ca să impresioneze pe basarabeni şi să-i determine să voteze mai repede unirea cu România.

Domnii basarabeni n-au votat! Ascultau bubuiturile de tun, ştiau că sunt româneşti, dar nu au votat.

La 5 martie s-a încheiat armistiţiul de la Buftea şi a venit guvernul Alexandru Marghiloman cu suveranitate şi asupra Moldovei.

Guvernul Marghiloman avea şi el misiunea să convingă basarabenii să se unească cu România şi a trimis şi el emisar.

Tot aşa, basarabenii ascultau şi nu spuneau nimic.

Marghiloman l-a trimis pe Const. Stere (care era o personalitate, om de cultură, rectorul universităţii Iaşi), **să-i convingă pe basarabeni.**

Constantin Stere a intrat în şedinţa Sfatului ţării de la Chişinău şi a pledat unirea Basarabiei cu România. **Domnii basarabeni au ascultat cu respect, cu atenţie, au bătut din palme, dar nu s-au mişcat din bănci ca să voteze.**

Atunci Stere, furios, a ieşit în stradă, să instige populaţia să intre cu forţa peste Sfatul ţării şi să-i convingă pe deputaţi să voteze.

Dar şi basarabenii de pe stradă au ascultat, au aplaudat, dar n-au făcut nimic.

Stere s-a întors la Bucureşti crezând că basarabenii erau nişte mafioţi, nişte bandiţi, şi că vroiau bani. **A strâns monede de aur şi a cerut să se împartă monede de aur deputaţilor basarabeni ca să voteze unirea cu România.**

Basarabenii nu au primit banii (deci nu erau corupţi)! Dar tot nu au votat unirea cu România!

Biserica Tiron din Chişinău

Secretul Basarabiei

O dată, brusc la 27 martie 1918, fără să ştie Bucureştiul şi Iaşul, s-a întrunit Sfatul ţării şi, din proprie iniţiativă, a pus la vot unirea Basarabiei cu România.

Rezultatul: 86 pentru unire, 3 contra.

Consider interesant să menţionez ale cui au fost **singurele 3 voturi împotrivă: ale evreilor** (pentru că ei vroiau ca Basarabia să fie republica Israelului). Au fost şi 32 de abţineri (ruşii şi ucrainienii).

Ce i-a determinat pe domnii basarabeni să nu voteze unirea atâta timp şi să voteze acum, nesolicitat:

În armata rusă ţaristă (devenită armata rusă sovietică) **se găseau 100 000 de recruţi din Basarabia**, răspândiţi de la Marea Baltică până la Oceanul Pacific. **Dacă Basarabia vota unirea cu România, aceştia toţi erau făcuţi prizonieri, iar în Rusia nu se ştie niciodată soarta prizonierilor, putând fi egală cu moartea; de aceea Sfatul ţării a conceput în secret să-i aducă întâi pe aceşti 100 000 de tineri la Chişinău şi abia pe urmă să voteze.**

Pentru aceasta s-a format o delegaţie secretă din trei oameni, condusă de deputatul Păscăluţă, care a plecat la Moscova să-i ceară lui Lenin să aducă toţi copiii Basarabiei sub pretextul de a forma corpul de armată al Basarabiei, ca să o apere.

Directorul de cabinet al lui Lenin, când a auzit că sunt din Basarabia, i-a dat afară, motivând că Lenin avea treburi mai importante de rezolvat.

Stăteau pe sală, necăjiţi, fără soluţie, gândindu-se, când au văzut un ofiţer sovietic intrând într-o cameră, după care au auzit strigătul: *"Să trăieşti frate!"* (pe româneşte). Şi-au închipuit că în dosul acelei uşi se afla un român şi, după ce a plecat acel ofiţer, au bătut la uşă şi au intrat.

Camera aceea cuprindea toate aparatele de transmisie ale guvernului Lenin şi ale Ministerului de război Troţki.

Un locotenet-inginer servea toate aceste aparate.

S-au recomandat şi au aflat că şi locotenentul sovietic era basarabean. Apoi locotenentul i-a întrebat ce vor, iar **ei i-au spus că solicitaseră audienţă lui Lenin ca să facă un corp de armată al Basarabiei şi că fuseseră daţi afară.**

Locotenentul acesta le-a răspuns cam aşa:

"- O dată cu revoluţia se deşteaptă toată lumea, afară de voi, cei de la Chişinău! ***Cum vă puteţi închipui că vă aprobă Lenin această cerere? Dacă voi ajungeaţi la el*** *şi-i spuneaţi ce mi-aţi spus mie, acum mă uitam pe fereastră la voi,* ***împuşcaţi la zidul acela."***

"- Deci nu se poate?"

"-N-am spus că nu se poate, dar ce aţi făcut voi e prost. ***O să facem noi împreună un ordin al lui Lenin şi îl trimit eu."***

La începutul lui dec. 1917 **acest ofiţer a transmis la toată armata rusă ordinul ca toţi soldaţii, ofiţerii şi subofiţerii născuţi pe teritoriul Basarabiei să primească o foaie de drum cu destinaţia Chişinău, unde să formeze corpul de armată pentru apărarea Basarabiei împotriva duşmanului din vest (a României).**

Lenin n-a aflat, dar a simţit că se face ceva şi a trimis ca politruc la Chişinău pe Vlad Inculeţ (student la Universitate, la Fizico-Chimice, care aderase la partidul roşu).

Persoane de la acest nucleu naţionalist de la d-na Alexandrina Russo mi-au spus că l-au văzut cu ochii lor pe Vlad Inculeţ în gara Chişinău când a coborât din trenul de la Moscova: era îmbrăcat ca un muncitor salahor, avea şapcă de rus, cizme, şi o salopetă de metalurgist. A coborât pe peronul gării care era plin de lume, s-a aşezat **cu faţa spre vest** şi a început să strige: *"- Acolo, la Iaşi şi Bucureşti, se află duşmanul ereditar al Basarabiei, duşmanul de moarte al nostru de care trebuie să ne apărăm!"*

Pe urmă s-a întors cu faţa spre est şi a arătat spre Moscova: *"- Acolo este mama noastră protectoare, Moscova, buna noastră mamă!"*

A venit apoi la Sfatul ţării. Ce s-a întâmplat nu se ştie, dar a **devenit preşedintele Sfatului ţării şi, împreună cu Mitropolitul Iurie, la 27 martie 1918, spontan, s-a votat unirea necondiţionată a Basarabiei cu patria mumă, România.**

De fapt, nu a fost unire, ci reunire, pentru că Basarabia făcea parte integrantă din Moldova.

Apoi Vlad Inculeţ a venit la Bucureşti ca ministru al Basarabiei în guvernul Brătianu şi în guvernul Averescu; a fost apoi ministru de Interne, a fost ales şi membru al Academiei (prelegerea lui la Academie era despre timp şi spaţiu).

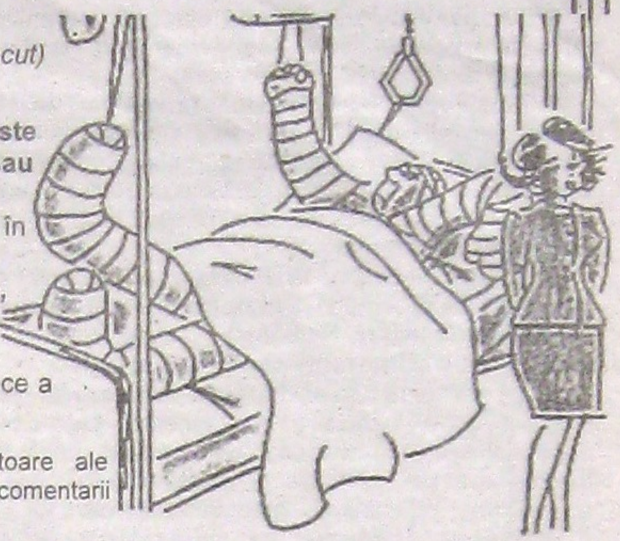
Nu s-a spus cine era locotenentul acela care l-a semnat pe Lenin pentru că se presupunea că locotenentul acela era încă în viaţă şi, dacă ar fi aflat bolşevicii, l-ar fi suprimat.

- Vă mulţumim, d-le doctor. Vă adresez o singură întrebare: acum ne puteţi spune cine era?

- După 1989 am ţinut o conferinţă la Asociaţia Juriştilor şi am relatat exact ce v-am relatat şi dvs. acum. Vorbind de acest locotenent inginer român, lumea din sală a început să strige: *"Cine este? Spuneţi, cine este?"*

Le-am răspuns, aşa cum vă spun şi dvs.: *"Ei bine, cred că acel locotenent era sufletul lui Ştefan cel Mare reîncarnat..."*

A consemnat Nicador Zelea Codreanu

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (II)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE

Considerăm că exemplificarea cu înseşi memoriile lui H. Sima este cea mai bună soluţie pentru a lămuri cine are dreptate: simiştii sau antisimiştii.

În numărul trecut al revistei am prezentat rolul important jucat de Sima în decapitarea Mişcării şi intrarea lui pe uşa din dos a politicii.

Pentru că **simiştii îl omagiază pe H. Sima ca mare erou, "revoluţionar", mare "om politic" etc., confundând revoluţia spirituală a Legiunii cu lovitura de stat, revoluţia cu opereta, oportunismul ieftin cu simţul politic etc.**, în acest număr vom vedea în ce a constat "strălucitul" "succes" de la 3 sept. 1940.

NOTĂ: Pentru o înţelegere mai bună a relatărilor confuze şi obositoare ale memorialistului (pe care le-am reprodus **întocmai**), am considerat utile câteva comentarii însoţite de subtitluri şi sublinieri în text.

***

HORIA SIMA – "Sfârşitul unei domnii sângeroase" (Ed. "*Gordian*", Timişoara, 1995) - citate şi comentarii -

"STRĂLUCITA" ACŢIUNE DE LA 3 SEPT. 1940

UN "ILUSTRU" ... NECUNOSCUT ÎN MIŞCARE

La sfârşitul lui iulie 1940 s-a creat "*Forul Legionar*" alcătuit din o parte a fruntaşilor Legiunii. Iată motivul:

"Odată integraţi în acest For, fruntaşii Legiunii nu vor mai avea senzaţia că sunt abandonaţi, că fac eu politica Mişcării peste capul lor şi fără ştirea lor, că cine vorbeşte în numele lor nu este autorizat de ei şi că ei nu ştiu unde merge Mişcarea." (pg. 169)

"Şefii legionari, chiar şi cei ataşaţi de mine, vroiau să cunoască evenimentele şi să fie consultaţi asupra măsurilor ce trebuiau luate, pentru a pune Mişcarea la adăpost de primejdii şi a-i asigura eficacitatea politică." (pg. 169)

N. RED.: Deci Sima nu era autorizat să vorbească în numele Mişcării nici în vara lui 1940; chiar şi cei puţini "ataşaţi" de el nu-i acordau încredere deplină.

Iată dovada că Sima nu era o personalitate în Mişcare nici măcar după asasinarea primei "garnituri" a Căpitanului.

Şi cum năravul din fire n-are lecuire,

la fel ca în nov. 1938 (când dădea propriile ordine de atentate, contrare ordinelor de linişte date de Căpitan şi de Comandamentul legionar),

la adăpostul acestui For Sima a acţionat de capul lui:

"Forul Legionar avea o enormă importanţă în bătălia angajată cu regimul, deoarece asigura unitatea Mişcării şi acoperea activitatea mea politică." (pg. 205)

*"Când, pe la începutul lunii August, am făcut primii paşi pe teren, mi-am pus problema dacă este bine să asociez la acţiune şi **Forul Legionar**. Am ajuns la concluzia că **trebuie ţinut** de-o parte."* (pg. 205)

N. RED.: Profitând de renumele altora şi de buna credinţă legionară, Sima şi-a pus în aplicare propriile planuri.

CÂND PICIOARELE VOR SĂ DEVINĂ CAP

Planul de "revoluţie legionară" în concepţia lui Horia Sima:

"Atacul era proiectat să se desfăşoare în trei valuri succesive, la scurte intervale: mai întâi grupuri restrânse de legionari, pregătite în cea mai mare taină, trebuia să facă întâia breşă în autoritatea regimului, pe urmele lor să năvălească mulţimea legionară şi, în cele din urmă, atmosfera revoluţionară odată creată, însăşi masele populare să fie antrenate în luptă.

În ce priveşte obiectivele destinate a fi cucerite, m-am oprit asupra acelora care reprezentau punctele nevralgice ale aparatului de Stat: posturi de radio, telefoane, chesturi de poliţie, Legiune de Jandarmi, Prefecturi." (pg. 18)

"Cu câte avem, cu atâtea începem lupta, şi la nevoie chiar fără arme, dezarmând prin surprindere santinelele de la instituţii." (pg. 19)

N. RED.: Deci, din locuri izolate, grupuri restrânse de legionari să dezarmeze, cu mâinile goale, instituţiile de stat, apoi "*să năvălească mulţimea legionară*", să ocupe posturile de radio şi prefecturile din provincie, pentru a ajunge să detroneze regele din Bucureşti!

A menţinut acelaşi plan aberant şi după ce se convinsese că aparatul represiv al regelui pe care vroia să-l răstoarne era în mâinile acestuia, intact: *"Aparatul executiv era intact şi era în mâna lui."* (pg. 171)

Într-adevăr, iată o mostră grăitoare de "simţ politic"!

LOVITURĂ DE STAT ... CU PETARDE

"Ca armament, dispuneam doar de pistoale şi acestea aşa de puţine că n-au ajuns pentru toţi. Unele echipe îşi procuraseră câteva grenade, iar alţii, mai inventivi, şi-au fabricat petarde de casă care făceau un zgomot asurzitor." (pg. 223)

N. RED.: Lovitură de stat cu "*petarde de casă care făceau un zgomot asurzitor*", fabricate de legionarii "*mai inventivi*".

Ar părea subiectul unei operete bufe, dacă n-ar fi murit nişte eroi naivi, dispuşi să meargă la moarte luptând cu mâinile goale împotriva autorităţilor înarmate.

"La Bucureşti, cum am spus mai înainte, ne-am limitat la câteva acţiuni diversioniste." (pg. 233)

N. RED.: Ca să detroneze regele aflat la Bucureşti Sima proiectase acţiuni în provincie, iar în Bucureşti doar câteva acţiuni diversioniste, şi asta cu o echipă de până în 50 de oameni! (Sima nici nu dă insignifiantul număr)

Rezultatul era perfect previzibil:

"La Constanţa, legionarii abandonează toate obiectivele cucerite, la ora 6 dimineaţa." (pg. 234)

"La Braşov, cum am văzut, postul de radio Bod n-a putut fi ocupat, insucces care a afectat toată aria de luptă din Ardeal. Neprimind semnalul convenit, grupele legionare din Timişoara, Deva şi Alba-Iulia n-au intrat în luptă şi, ca urmare, întreg planul de mobilizare al populaţiei din Ardeal a căzut." (pg. 234)

"Tot planul de bătălie pe care-l concepusem cu atâta încredere în succes se spulberase." (pg. 234)

N. RED.: Aceasta a fost, de fapt, toată acţiunea "strălucită" de la 3 sept. 1940: două acţiuni izolate, la Constanţa şi Braşov şi o diversiune în Capitală.

EROUL DIN SPATELE FRONTULUI

"Am ajuns la Braşov pe la amiază şi am tras la un camarad originar din Făgăraş, Nicolae Trâmbiţaş, care locuia pe Strada Regele Ferdinand, nu departe de restaurantul Transilvania." (pg. 225);

"Eu cu Boian, la adăpostul uniformei de ofiţer, ne-am plimbat pe străzi pentru a vedea ce se mai întâmplă." (pg. 227)

"Îi spun lui Boian că trebuie să părăsim terenul, deoarece ne expunem să fim arestaţi." (pg. 227)

N. RED.: Elocventă mostră de "eroism"! Lui Sima îi era teamă chiar şi să se plimbe, la adăpostul uniformei de ofiţer, în timp ce camarazii trimişi de el să lupte cu mâinile goale erau arestaţi sau ucişi.

Între timp, însă, populaţia civilă din Bucureşti se adunase în faţa Palatului regal manifestând împotriva lui Carol al II-lea:

"Acest fluviu uman din Bucureşti a fost salvarea noastră." (pg.234)

Ar fi urmat o nouă baie de sânge în toată ţara dacă gen. Coroamă (şeful trupelor armate din Capitală) şi gen. Antonescu (conducătorul Statului) n-ar fi refuzat ordinul lui Carol al II-lea de a trage în manifestanţi.

În aceste momente critice create chiar de el, şeful sui-generis (aflat pe graniţă) vrea doar să fugă de răspundere, cu orice preţ: *"O mulţime de legionari au fost arestaţi. Se aude că se vor face descinderi din casă în casă, pentru a descoperi pe cei veniţi din alte părţi la Braşov. Trupe numeroase înconjoară clădirea Telefoanelor şi Chestura şi se pregătesc de atac."* (pg. 235)

"Ne vom retrage în Ardealul cedat Ungurilor, amestecându-ne cu refugiaţii care treceau dintr-o parte într-alta. Ne vom declara Unguri de la Bucureşti, care vrem să ne întoarcem în patrie." (pg. 235)

N. RED.: Nu numai că Sima renunţase la a cere abdicarea, dar îşi dăduse din nou adeziunea la politica regală:

"Nu înţelegeam motivele pentru care ar fi abdicat Regele, după ce Generalul Antonescu obţinuse adeziunea Mişcării la politica lui. Reacţia mea de apărare era perfect întemeiată când am auzit acele zgomote şi bubuituri, căci nimic nu prevedea acest fericit deznodământ." (pg. 244)

N. RED.: Regele însă a abdicat (6 sept. 1940) - deşi "*nimic nu prevedea acest fericit deznodământ*".

EPILOG

Înainte de a veni în ţară din refugiul de la Berlin, în martie1940 Sima îşi luase angajamentul solemn de a răzbuna "*fără cruţare şi fără milă*" camarazii asasinaţi:

"Textul a fost redactat de mine şi a fost transcris pe o hârtie specială şi cu caractere artistice de către Petre Ponta. Legământ (...) <<Vom răzbuna fără cruţare si fără milă pe toţi cei care au căzut, pe toţi cei care au fost chinuiţi, pe toţi cei batjocoriţi si întemniţaţi şi vom pedepsi toate uneltele duşmane din mijlocul nostru ca să rămână exemplu de străşnicie în istorie.>>" (pg. 29)

N. RED.: Să vedem însă cum a procedat câteva luni mai târziu (6 sept. 1940), când i s-a oferit "pe tavă" ocazia de a-şi onora legământul:

"După ce ne-am despărţit de General, i-am spus Părintelui Boldeanu următoarele:

- Fă ce îţi spune Generalul. Pune-i pe legionari să percheziţioneze vagoanele şi să coboare jos tot ce aparţine Statului. Dar nu te atinge de Rege. Odată operaţia terminată, lasă-l să plece. Ţine-i sub control pe toţi legionarii ce vor fi pe peron, ca să nu tragă cineva în el. Răspunzi pentru aceasta." (pg. 247)

N. RED.: Sima dă ordin comandantului legionar preot Boldeanu să aibă grijă, să "*răspundă*" ca nu cumva vreun legionar să tragă în cel care patronase ciopârţirea ţării, regele asasin al tineretului român creştin şi naţionalist!

Legământul de "straşnică" răzbunare se împotmolise, brusc, într-o scuză hilară: *"Ucigându-l pe Carol, Mişcarea şi-ar fi înstrăinat definitiv simpatia Regelui Mihai, şi o conlucrare cu el şi cu întreaga dinastie ar fi devenit insuportabilă."* (pg. 247)

Dar Sima însuşi recunoaşte, la începutul cărţii următoare ("*Era libertăţii*" – vol. I), **că regele Mihai n-avea nici o putere încă de la abdicarea lui Carol al II-lea:** *"Statul Român era constituit în acel moment dintr-un Rege fără putere şi un dictator investit cu toate puterile."* (pg. 15).

Deci, dacă Regele Mihai n-avea nici o putere, despre ce "conlucrare" putea fi vorba?!

În plus, o lună mai târziu, când a aflat că o echipă legionară urma să plece în Spania, pe urmele ucigaşului Căpitanului şi al elitei legionare, cu aprobarea şefului Statului, Sima a oprit-o categoric: *"I-am avertizat că dacă persistă în planul lor, voi trece la sancţiuni, ameninţându-i chiar că voi interveni la Legaţia spaniolă să nu le dea vize."* ("*Era libertăţii*", pg. 139)

N. RED.: Nici pe alţii nu i-a lăsat să ducă la îndeplinire legământul asumat de el însuşi... "*Exemplul de străşnicie în istorie*" al lui Sima a fost ocrotirea grijulie a asasinului Căpitanului şi elitei legionare.

NOTA BENE: Când elita Căpitanului era închisă în lagăre, la dispoziţia regelui atotputernic, Sima organiza atentate (având rezultatele cunoscute: asasinarea elitei),

iar când toţi legionarii erau liberi şi regele devenise un fugar urât de toată ţara, Sima, grijuliu, dă ordin să fie ocrotit!

Ce om normal mai poate susţine că Sima ar fi fost de bună credinţă?

***

HORIA SIMA – "*Era libertăţii*", vol. I (Ed. "*Gordian*", Timişoara, 1995) - citate şi comentarii -

NOUA LEGIUNE (A LUI SIMA)

"Nu numai Căpitanul, dar aproape toată elita legionară a fost masacrată sub dictatura evreo-carlistă." (pg. 9)

"Legionari anonimi, necunoscuţi, ieşiţi din tainele neamului, ca un fel de generaţie politică spontanee, s-au alăturat celor mai vechi, formând împreună cu ei o masă legionară impunătoare." (pg. 10)

"De unde a răsărit această mândră oaste legionară, care până acum o săptămână trăia sub ameninţarea legilor excepţionale? Şi de unde au putut să-şi procure aceşti tineri, într-un timp atât de scurt, mii si mii de cămăşi verzi?" (pg. 22)

"Rândurile noastre s-au îngroşat în lunile următoare luând aspect de avalanşă." (pg. 35)

N. RED.: Aşa cum recunoaşte însuşi Sima, "aproape toată elita legionară" fusese "masacrată". În schimb, mii de oameni apăruţi brusc "*din tainele neamului*" (?!) au inundat Mişcarea.

Noul şef vorbeşte de "*un fel de generaţie politică spontanee*" (adică un soi de buruiană politică de moment).

Până şi Sima se miră de unde au răsărit "*mii şi mii de cămăşi verzi*". Curat "*avalanşă*" care a înecat adevărata Mişcare!

(Pe vremea Căpitanului, începând din 1934, era necesar un stagiu de 3 ani în Mişcare pentru a deveni legionar).

Rânduri "*îngroşate*" cu "legionari" făcuţi peste noapte, cu oportunişti care şi-au pus cămaşa verde şi s-au înghesuit să prindă un ciolan. Bazat pe aceştia (după ce contribuise substanţial la decapitarea adevăratei Mişcări), Sima a ajuns la guvernare.

Crudă lovitură pentru cei ce mai susţin că Mişcarea din vremea conducerii lui Sima ar fi totuna cu Mişcarea Căpitanului!

APRIGA TÂRGUIALĂ PENTRU PUTERE

Cei care au impresia că gen. Antonescu l-a adus pe Sima la guvernare ca dovadă de apreciere, se înşeală amarnic:

"Planul iniţial al Generalului Antonescu era să formeze guvernul pe o bază mai largă, incluzând şi gruparea lui George Brătianu. Nu s-a putut ajunge la nici o înţelegere cu George Brătianu, pentru că acesta cerea prea mult: vice-preşedinţia Consiliului de Miniştri, Ministerul de Externe şi totalitatea ministerelor economice." (pg. 20)

"Generalul Antonescu ducea tratative si cu Iuliu Maniu. (...) Negocierile n-au progresat, deoarece Antonescu şi-a dat seama repede că apropierea de Maniu este dăunătoare din punct de vedere al politicii externe." (pg. 20)

"Aşa s-a făcut că Generalul Antonescu a trebuit să se resemneze să formeze guvernul numai cu Mişcarea Legionară." (pg. 20)

"Negocierile nu s-au terminat cu repartiţia ministerelor. Tot atât de aprigă a fost şi discuţia referitoare la cine le ocupă şi ce persoane vor fi titularii lor." (pg. 20)

N. RED.: Deci gen. Antonescu, neavând cu cine colabora la guvernare, "*a trebuit să se resemneze*" să guverneze cu legionarii.

I-a luat ca "manta de vreme rea", iar nu ca urmare a acţiunii de la 3 sept. 1940, nu ca recunoştinţă pentru că ar fi fost ajutat de Sima să ajungă la putere (aşa cum pretind simiştii).

De altfel, iată "recunoştinţa" şi părerea gen. Antonescu despre ajutorul lui Sima, iată cum se exprimase:

"- Ei, ai văzut, D-le Sima, că l-am dat jos pe Carol? A fost bine că n-am plecat în Germania, cum m-aţi sfătuit D-voastră." ("*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 246)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

"FRĂȚIA DE CRUCE" – GH. ISTRATE (II)

(continuare din numărul trecut)

Nimeni nu a intrat în mănunchi din ordin, a intrat din buna lui dragoste. Prin urmare, numai când el a vrut.

Intrând, el şi-a manifestat voința de a lucra după toate legile noastre. Până la manifestarea acestei voințe ferme, au existat între el și Mișcare legături benevole, de cunoaştere, şi prin care s-a putut. După cunoaştere, şi după manifestarea voinței de a se încadra, încep legături oficiale, ordonate, după ierarhie legionară. De acum încolo contează propriu-zis.

Dar nu oricine va putea absolvi această şcoală; căci, firesc este că, după cum constituțiile fizice cu anumite debilități nu pot ieşi din această stare, oricâte medicamente şi îngrijiri li s-ar da, de asemenea, indivizii cu anumite debilități sufleteşti nu se pot vindeca, oricâtă şcoală s-ar face cu ei.

ETAPA A II-A
MĂNUNCHIUL DE PRIETENI

PREGĂTIRI PENTRU ÎNFIINȚAREA MĂNUNCHIULUI

(...) Şi este bine ca în faza de încercare **să i se facă educația fiecăruia ca să nu întrebe niciodată: *"Dar, cine mai este?"***

Să nu se intereseze de ceea ce fac alții, ci să-l intereseze ceea ce trebuie să facă el, întru a corespunde pe deplin cerințelor sufletului său.

Căci nu de cele ce face lumea din jurul său va trebui să asculte, ci numai şi numai de cele către care sufletul său simte atracție. (...)

Până la sfârşitul perioadei lui, de educație în mănunchi, până la vestirea bucuriei lui, celei mai mari de până atunci, de a fi fost găsit vrednic să depună legământ de *„Frate de Cruce"*, până în această zi, **fiecare membru din mănunchi va fi trebuit să găsească două noi elemente**, pe care - după sistemul recrutării - să le fi condus până la a treia spiță. **Aceasta este una din funcțiunile pe care trebuie să le îndeplinească fiecare membru.** De buna îndeplinire a acestei funcțiuni depinde însăşi existența lui ca membru în mănunchi. Mănunchiul trăieşte prin membrii săi. **Dacă membrii nu mai lucrează, mănunchiul moare, moare prin însuşi faptul morții organelor din care se compune.** Căci organul care nu mai lucrează este un organ mort; ca uscăturile dintr-un copac. Vrei să aperi copacul de la moarte, îi tai uscăturile, pentru ca în locul lor să crească alte mlădițe verzi.

Cealaltă funcțiune, a educației, se îndeplineşte de fiecare membru, în chip mecanic, **prin însuşi faptul desăvârşirii celei dintâi, recrutarea.**

Acționând, fiecare membru din mănunchi îşi face deopotrivă, şi educația lui, şi a celor pe care îi recrutează. Fiecare se străduieşte ca mai întâi să-şi însuşească el ceea ce pretinde de la elementele pe care le recrutează.

***

ETAPA A III-A
CONSTITUIREA *"FRĂȚIEI DE CRUCE"*

Comandamentul nu dă dispozițiuni decât unităților care îşi dovedesc existența reală. Ori aceasta nu se poate dovedi stând izolate, ci luând legătura, raportând, arătând cine sunt. (...)

Şeful mănunchiului trebuie să priceapă rostul legăturii aşa: cu foarte multă grijă, încă de la înființarea mănunchiului, el trebuie ca să-şi încadreze unitatea. Să nu şi-o țină izolată. Oricât de bine i s-ar părea că lucrează, aşa izolată, nu contează pentru Mişcare, este inexistentă.

Întreaga Mişcare Legionară este o singură mare unitate. Toți trebuie să se încadreze acestei mari unități. **Se încadrează pe categorii, după ordin. Ordinul, pentru cei mai tineri, este să se încadreze prin *Frățiile de Cruce*.** (...)

Cine crede îi poate să lucreze izolat, acela înseamnă că îşi are planul lui de acțiune, indiferent de planul general. **Ori, când sunt mai multe planuri, ştim ce se poate întâmpla.** În orice caz, unitate nu mai este, şi, unde nu este unitate, nu mai este nici victorie. **Şi cine este contra victoriei ?**

Frăția de Cruce, piatră de temelie.

Întreaga poveste a neamului nostru românesc ne îmbie şi înalță sufletele cu scânteierea haiduceştilor legăminte de frate de Cruce. Ceva nemaipomenit în istoria vreunui alt neam. Legăminte de legendă, şi totuşi trăite. Aşa a trăit neamul nostru în veacuri, cu scăpărături de legendă. **Aievea legende vor fi peste veacurile viitoare legămintele legionare pe care noi astăzi le trăim.** Şi se vor hrăni veacurile viitoare cu prisosință din „Legenda Căpitanului", „Legenda Nicadorilor", „Legenda lui Moța - Marin", şi câte altele, precum ne hrănim şi noi astăzi cu legendele haiducilor.

Aşa se făureşte istoria, şi noi istorie facem. Să fim adânc înțelegători, conştienți despre acest lucru. (...)

Toți pentru unul şi unul pentru toți, întru botezul credinței legionare.

Principiul acesta să fie: **fiecărui frate de Cruce i se dă o misiune precisă, o funcțiune, prin care este pus la încercare.** Felul cum s-a pregătit şi a corespuns acestei funcțiuni îi va servi de certificat şi dincolo de *Frăție*, în viața legionară. De aceea, oricare ar fi funcțiunea sa în *Frăția de Cruce*, să o trăiască, şi, **concentrându-şi toată puterea de muncă, toată dragostea sa, să tindă continuu spre maximum de randament. Tot timpul**, căci în şedințele *Frăției*, vom vedea că **trebuie să raporteze.** (...)

Ca linie generală, în şedințele *Frăției de Cruce* se va căuta să **se imprime spiritul legionar**, continuându-se, după metodele stabilite, cu **educația spiritului de jertfă, corectitudine, ordine, punctualitate**; apoi cu **educația spiritului de vitejie, de credință, de muncă.**

Se va începe şi educația spiritului de întreprindere.

Şi se va căuta să se prindă şi să se însuşească tot ce este virtute legionară. (...)

Practică, nu teorie seacă, aceasta este şcoala legionară. (...)

Toată pedagogia legionară este pedagogia bunului simț. Aşa a creat-o Căpitanul. Aşa ne-a pregătit pe noi.

Metoda educativă: a încercărilor. Nu percepere simplă, abstractă, ci aplicare practică. Vrei ca legionarul să fie aşa, ferit de cutare păcat, sau stăpânit de cutare virtute, găseşte o metodă practică pentru aceasta.

Du-l în tabăra de muncă şi acolo, trăind viața de tabără, cu **sesizarea fiecărui moment educativ**, cu conştiința necesității acestora pentru pregătirea lui, se pregăteşte. **Vrei să nu fie plecat înaintea greutăților vremii, să nu cedeze lor, să le înfrunte, pune-l să care piatră şi să se străduiască să ridice din ce în ce mai mult; să nu o lase jos, până ce nu ajunge cu ea la punctul fixat.** (...) Da, greutatea este prea mare pentru o aşa forță; dar sufletul lui îl ajută, îi spune: *"Nu te lăsa, căci dacă astăzi cedezi la o aşa greutate, ce vei face mâine în fața marilor primejdii? Te vei putea tu chema legionar?"* Şi deodată forța lui creşte, creşte... **Acesta este secretul legionar de pregătire. Dar nu poate fi imitat de nimeni, întrucât este legat de idealul legionar.** (...)

În marea grijă a sa ca noi, legionarii, să nu fim niciodată dezorientați în fața problemelor care ni se vor pune, şi pentru ca să ştim a ne comporta întotdeauna în spirit legionar, Căpitanul ne-a destăinuit, într-una din şedințe, **felul cum trebuie să judecăm fiecare situație în parte**, pentru ca, făcând într-un fel sau altul, să păstrăm linia legionară. Şi Căpitanul ne-a spus că **toate situațiile trebuiesc judecate prin două**

Legionari şi frați de Cruce în tabăra de muncă legionară de la Carmen Sylva

prisme: a Neamului şi a Bisericii Creştine. Din împreunarea acestora s-a născut spiritul legionar. (...)

Pentru desăvârşirea legionară trebuie să treacă ani. Însuşirea spiritului legionar nu se face prin "citit" sau "auzit", ci numai prin trăire. Ori, ca să trăieşti şi să-ţi însuşeşti fiecare punct educativ, **se cere timp.** Numai educaţia făcută la timp, "cu linguriţa" este temeinică. (...)

Legionarul, pe care-l pregăteşte *Frăţia de Cruce*, trebuie să fie un soldat. Un soldat este un om complet, valid. Valid din amândouă punctele de vedere: sufletesc şt fizic.

Educaţia fratelui de Cruce este o educaţie completă. O educaţie spirituală, idealistă. Căci numai o educaţie spirituală este o educaţie completă. (...)

PUNCTE PE MARGINE DE GÂNDIRE ŞI VIAŢĂ LEGIONARĂ

- **Despre comandant**

Şeful stă întotdeauna în fruntea unităţii. În toate ocaziile.

Este un bun comandant, îşi cunoaşte oamenii, şi pe fiecare îl întrebuinţează la ceea ce este bun.

Este cel dintâi frate şi camarad, îşi iubeşte oamenii, îi înţelege, îi ajută, pentru ca să fie iubit, înţeles şi ajutat. Numai aşa se păstrează armonia, unitatea. El, şeful, trăieşte prin unitate şi unitatea prin el. **Se străduieşte să fie cât mai desăvârşit în toate, pentru ca, într-adevăr, să şi fie cel mai destoinic.** Să-l aibă toţi de exemplu. Printr-o înţelegere lăuntrică, după cum fiecare om din unitate nu se lasă mai prejos decât ceilalţi, din râvnă legionară şi conştient de funcţiunea lui, de asemeni **şeful**, stăpânit de aceeaşi râvnă şi conştiinţă legionară, nu se lasă mai prejos decât ei toţi; se aruncă unde primejdia este mai mare. Aşa, prin această reciprocitate de întrecere legionară, unitatea trăieşte prin şef şi şeful prin unitate.

Păstrează însă măsura la toate. **După cum se fereşte de a nu apărea în faţa unităţii ca un încrezut, arogant, sfidător, ca un "tambur", tot aşa păstrează şi măsura apropierii, pentru ca să nu cadă în extrema cealaltă. Bunul său simţ îi spune cât.**

- **Mişcarea Legionară e bazată pe iubire**

Aşa s-a pornit Mişcarea, din marea dragoste pentru neam. Nu este pornită din ură contra nimănui. Toate răfuielile care au loc nu sunt pornite din ură contra nimănui, ci din dragostea nesfârşită faţă de neam.

Ura noastră, spunea Căpitanul odată, s-ar putea asemăna cu ura mamelor care-şi apără puii la gura vizuinii. Din dragostea pentru puii săi, orice mamă devine crudă.

Dragostea legionară este atât de mare, încât din această dragoste legionarii sunt în stare să facă orice. Să devină răzbunători. Reacţionari. (...)

Răzbunarea legionară este angelică. Este reacţiunea Binelui contra Răului. Este **reacţiunea Arhanghelului împotriva Satanei.** Este **reacţiunea de soldat în război.**

- **Cântecul legionar**

Mişcarea Legionară s-a născut cântând. "*Singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice era cântecul*", spune Căpitanul în Carte. Iar mai departe: „*Pentru a putea să cânţi îţi trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi de vrăjmăşie faţă de camaradul său, şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă...*"

Şi cântecul, ca orice act legionar, trebuie trăit când se cântă. Cânţi cu tot sufletul, cu toată fiinţa ta. Prin cântec ne mărturisim: (...)

Cântecul este un bun prilej de cunoaştere a stărilor sufleteşti.

„*De nu veţi putea cânta*, spune Căpitanul, *să ştiţi că este o boală care vă roade în adâncul fiinţei voastre sufleteşti, sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat, iar dacă nu le veţi putea vindeca, să vă daţi de-o parte şi să lăsaţi locul vostru celor ce vor putea cânta*".

Fraţii de Cruce ştiu să cânte cu toţii, căci sufletul lor este curat şi curgător ca lacrima munţilor. **Cei care nu s-au putut vindeca de păcate, nici n-au intrat în *Frăţia de Cruce*.** (...)

- **Tăcere, gândire, iniţiativă, creaţie**

Pentru ca să creezi, însă, trebuie să gândeşti.

Ca să iei o iniţiativă, să faci ceva nou care să folosească Legiunii, ţării şi poate chiar omenirii întregi, **trebuie să gândeşti**. Să gândeşti mult, mult de tot. Iar ca **să gândeşti, trebuie să taci.** Nu poţi gândi când vorbeşti.

Ec. comand. legionar Gh. Istrate

Dacă taci, chiar fără să vrei, gândeşti. Gândind se iau toate iniţiativele. Şi „**iniţiativa este cea mai frumoasă floare pe care o poartă legionarul la butonieră**".

- **Bătălii**

(...) Şeful şi ştie să răspundă, când va fi întrebat Unii şi-au propus mărirea numărului de membri. O lună de zile (sau cât cred ei) au ca obiectiv aceasta. Alţii şi-au propus bătălia cărţii. Un anumit timp se concentrează la aceasta. Alţii, strângerea unui fond. Alţii, facerea unei lucrări, etc.

- **Muncă, vitejie, hotărâre, avânt**

(...) Când ornai este posomorât, nici munca n-are spor. Şi pentru ca să nu fii posomorât, trebuie să ai un ideal pentru care trăieşti şi munceşti. Legat de acest ideal, din dragostea pentru acest ideal, munceşti. Muncind cu elan, izbuteşti să faci lucruri pe care nici nu le visai. **Idealul te face să fii hotărât.** Hotărât la toate: şi la muncă, şi la luptă. **Când eşti hotărât, învingi.** Eşecul nu este decât pentru cei şovăielnici, slabi. Cei tari biruie. Biruie prin hotărârea lor. Când ţi-a intrat în cap să faci ceva, ori fă cu toată Inima, plin de avânt, ori nu mai porni să faci. Hotărât "*Da*" ori "*nu*". Şi dacă ai pornit cumva chiar cu stângul, dă-i înainte, apăsat, curajos. Biruinţele de orice natură sunt în funcţie de curajul cu care te-ai apucat să faci ceva.

- **Primejdia, disciplina legionară**

(...) **O luptă este toată viaţa. Şi cine concepe luptă fără primejdii?** Aceasta este viaţa reală. Liniştea este numai de moment şi aparentă. Scurte popasuri din drumul luptei.

Acei care-şi imaginează viaţa ca un curs de apă liniştită, se înşeală, iar la primul hop, la prima cascadă, se rostogolesc şi se îneacă. Imaginându-şi cursul liniştit, nu s-au aşteptat la smucitura cascadei. Nu s-au pregătit pentru a face saltul, şi au căzut. Odată căzuţi, cine-ştie dacă se mai pot scula.

Noi suntem feriţi de şocul surprizei pentru că aşteptăm hopul. Îl aşteptăm să sosească din moment în moment. Şi când vine, îl trecem uşor. Ne aşteptam să fie mai mare... (...)

Cine a intrat în Mişcarea Legionară să ştie dintru început că va trăi viaţă reală, plină de primejdii, nenumărate primejdii.

Cu cât viaţa va curge mai energic, ca un şuvoi de munte, cu atât stâncile vor ieşi mai nenumărate în cale. Şi cu cât viaţa va curge mai energic, va rupe toate colţurile de stâncă.

De sus, de pe culmile cele mai înalte, Mişcarea Legionară priveşte la pigmeii care au vrut s-o înfrunte (...)

Primejdiile, de orice natură ar fi ele, trebuiesc înfruntate. Chiar dacă, aparent, ai căzut. Până la ultima suflare mergi mai departe. Căci Dumnezeu de aceea ne-a dat viaţa, ca s-o trăim cu toate greutăţile ei. **Greutăţile sunt lăsate de Dumnezeu ca să ne încerce. Să ne purifice sufletele.** Viaţa este cel mai real purgatoriu. (...)

Aceasta este cea mai bună ocazie de a-l cunoaşte. **Acum, la furtună, cine rămâne; căci în vreme de soare toată lumea se declară capabilă.** (...)

- **Rugăciunea**

Fundamentul educaţiei legionare este dragostea. Din dragoste legionară ne-am dăruit luptei. Luptă înseamnă: jertfă şi biruinţă. **Numai cine ştie să jertfească, luptă; şi cine luptă, biruie.** (...)

"*Secretul victoriei noastre*, spunea Căpitanul, cu ocazia plecării legionarilor în Spania, *stă în gestul acestor 7 camarazi. Adică: la fel cu ei, **cu toţii gata de moarte, înfruntând uneltirile nenumăraţilor mişei. Cu ce vor să ne învingă aceştia? Cu ce? Când noi, până la cel din urmă legionar, stăm gata de moarte?***" (...) "*Biruinţele nu depind de pregătirea materială, de forţele materiale ale beligeranţilor, ci de puterea lor de a-şi asigura concursul puterilor spirituale*", ne spune Căpitanul.

Deasupra tuturor puterilor spirituale stă Dumnezeu. **Şi pentru ca Dumnezeu să ne ajute, trebuie să ne purtăm după învăţătura Lui, şi să ne rugăm.** (...)

"***Dreptatea şi moralitatea acţiunii tale este prima condiţie pentru asigurarea concursului forţelor spirituale***", ne spune Căpitanul în *Cărticică*. Iar învăţătura lui Hristos străpunge ca o linie de foc toată viaţa şi acţiunea Căpitanului. Aşa ne străduim şi noi să creştem.

A doua condiţie pe care ne-o spune mai departe Căpitanul **este apelul, rugăciunea.**

(continuare în numărul viitor)

Pagină îngrijită de Cuibul "Vestitorii"

JUSTIȚIA – O PIATRĂ DE GÂTUL ROMÂNIEI

"*Unde-i lege, nu-i tocmeală*", se obişnuise românul să gândească şi să spună.

De vreo zece ani, încearcă alţii să ne re-înveţe ce-am uitat: respectul faţă de lege, respectul faţă de drepturile celuilalt.

Tocmeala este echivalentul vechi al "târguielii" şi mai vechi al "negocierii".

Nu ne mai tocmim, nu ne mai târguim, acum negociem!

Învăţăm greu, dar am convingerea că este singura şansă pentru salvarea noastră.

Toţi vom plăti oalele sparte de "inamovibili"!

Din nefericire pentru noi toţi, românii au reînvăţat să plece "cu jalba-n proţap". După ce şi-au risipit toate iluziile în ţară, merg la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru a-şi căuta dreptatea. Şi găsim acolo o cazuistică tot mai stufoasă: de la condamnaţi pe nedrept dintr-o stupidă confuzie de nume (a se vedea drama tânărului pe care-l chema Garcea), la ziarişti bătuţi sau proprietari deposedaţi abuziv.

Ceea ce nu seamănă cu nici un stat din Uniunea Europeană este faptul că, indiferent de sentinţa "definitivă şi irevocabilă", pe care o dă contra evidenţei, un judecător din România nu păţeşte nimic; iar dacă păgubaşul se duce la Strassbourg, toţi contribuabilii noştri plătesc pentru sentinţa dată cu rea credinţă în ţară.

Un secretar de la Ministerul Justiţiei a fost decorat pentru merite deosebite chiar în ziua în care România mai pierdea trei procese la Strassbourg.

Numai în anul 2002, România trebuia să plătească 2 317 978 de euro pentru procese pierdute la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Justiţia noastră acceptă prea uşor ca morţii să vândă case şi terenuri care nu le-au aparţinut. Tranzacţii dubioase au loc în favoarea unor politicieni veroşi care se folosesc de intermediari ce dispar ulterior din ţară.

Conform sondajelor de opinie, populaţia din România este nemulţumită de actul efectiv de justiţie. Fiindcă acolo se încalcă legile. Se dă prea uşor cu NUP (neînceperea urmăririi penale) atunci când intervine politicul. De altfel, presiunea exercitată de politicieni asupra magistraţilor a fost remarcată de numeroşi observatori şi politicieni străini.

Nu ne întrece însă nimeni la "paneluri", cum ar spune dl. Mircea Geoană. La începutul lui apr. 2004 România a găzduit la Sinaia conferinţa organizată de Consiliul Europei, cu tema "*Crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie: provocările pentru Europa*". Au participat Ministerul Justiţiei şi Ministerul Afacerilor Externe. Gânditorii de la Bruxelles încă nu ştiu că la protocoale nu ne întrece nimeni fiindcă avem experienţă grea. Există aproape 200 de tratate europene pentru crearea unui spaţiu juridic şi judiciar comun. Ulterior, Cristian Diaconescu, ministrul Justiţiei, a făcut vizite "de lucru" la omologii lui din Germania şi din Olanda pentru a discuta despre aderarea României la Uniunea Europeană. A primit felicitări pentru reformarea Justiţiei, gazdele promiţând că ne ajută în domeniu, inclusiv în pregătirea magistraţilor. **Nu ne-au promis dacă ne ajută să ne schimbam şi mediul, sistemul de aplicare a legilor europene!**

Corupţia, corupţia, corupţia!

Aceste flagel, vechi de pe timpul Imperiului Roman, nu este o provocare doar pentru România, numai că noi am ajuns la adevărate rafinamente. Combaterea fenomenului nu se poate realiza fără o justiţie de nivel european.

Cu protocoale şi conferinţe, fără voinţă politică, nu vom rezolva problema.

Curtea Supremă de Control din Polonia a elaborat un act normativ de luptă contra corupţiei. **Polonezii pun accent pe acţiunile de prevenire a fenomenului**, mai ales după recentul scandal pentru care primul ministru Leshek Miller şi-a dat demisia. Instituţia amintită stabileşte **zonele mari în care pot să apară corupţii:** privatizarea, gestiunea de stat şi locală, activităţi speciale cu fonduri de agenţii care fixează cote şi dau licenţe, operaţiuni pentru taxe de administrare, servicii de vamă şi poliţie.

Nu avem târfe, dar vă place organizarea?

Guvernul României a aprobat, în şedinţa din 29 apr. 2004, proiectul Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii şi Hotărârea privind funcţionarea şi atribuţiile Direcţiei Generale de Protecţie şi Anticorupţie din subordinea Ministerului Justiţiei, organism care a înlocuit SIPA. În toate ţările Uniunii Europene funcţionează un asemenea organism, dar fără subordonare politică. Noi nu am ajuns la această performanţă.

Conform proiectului, Consiliul Superior al Magistraturii va prelua, odată cu adoptarea legii de către Parlament, întreaga responsabilitate în ce priveşte cariera magistraţilor şi angajarea răspunderii disciplinare a acestora.

Proiectul reglementează organizarea şi funcţionarea aparatului propriu care urmează a fi condus de un secretar general numit de plen, pentru un mandat de 4 ani, dintre magistraţii cu o vechime de cel puţin 10 ani, în funcţie de judecător sau procuror.

Consiliul Suprem al Magistraturii (CSM) va avea buget propriu şi... subordonare politică

În vederea asigurării transparenţei activităţii CSM, proiectul stabileşte - ca principiu - publicitatea şedinţelor plenului şi ale secţiilor, cu excepţia situaţiei în care se hotărăşte, cu votul majorităţii, ca acestea să nu fie publice.

Serviciul Independent de Protecţie şi Anticoruptie se desfiinţează. Prin reorganizarea acestuia va fi înfiinţata, în **subordinea Ministerului Justiţiei, Direcţia Generala de Protecţie şi Anticorupţie** (DGPA).

Activitatea DGPA se va desfăşura sub directa coordonare a ministrului Justiţiei şi va fi controlată de comisiile de specialitate ale Parlamentului României. **Prin urmare**, acest organism foarte important **nu va scăpa de presiunile politicului.**

"Garanţiile de independenţă a justiţiei sunt inexistente!"

Jonathan Scheele i-a spus direct lui Cristian Diaconescu, ministrul Justiţiei, ce-l nemulţumeşte la proiectul de lege privind funcţionarea CSM. Pentru Uniunea Europeană, justiţia din România reprezintă în continuare un capitol de negocieri nerezolvat. "*Este clar că există o problemă a Justiţiei, acum, în România. Peste 80 la sută din magistraţii români consideră că garanţiile de independenţă a Justiţiei sunt inexistente*", afirma Jonathan Scheele, şeful Delegaţiei Comisiei Europene în România.

Venind la sediul Consiliului Superior al Magistraturii pentru a prezenta un proiect PHARE în valoare de 750 000 de euro, al cărui obiectiv este tocmai consolidarea CSM, şeful Delegaţiei Comisiei Europene a criticat din nou lipsa unor măsuri ferme ale guvernului în ce priveşte garantarea independentei Justiţiei. "*Organizarea Consiliului Superior al Magistraturii este importantă, deoarece un astfel de consiliu poate fi un autentic garant al independenţei Justiţiei*", a arătat Scheele. Reprezentantul UE a mai apreciat că, pentru realizarea reformei în justiţie, este nevoie de timp, de voinţă politică şi de dezbateri publice.

Nu trebuie neapărat ca România să adopte un model european. "*Nu e vorba sa se impună un model european pentru România în ceea ce priveşte sistemul judecătoresc, însă României îi revine sarcina, deloc uşoară, de a alege*", a mai spus şeful Delegaţiei Comisiei Europene. Din nou, ni se spune, mai mult sau mai puţin voalat, "să alegem": "*Trebuie să vă decideţi: veţi fi un stat american sau un stat european*", a spus Scheele cu alt prilej, afirmaţie pe care am reîntâlnit-o la o delegaţie de parlamentari francezi, veniţi în februarie 2004 la Bucureşti.

Reprezentanţii Justiţiei române recunosc că, la acest capitol, România încă mai are de lucru: "***Rămân multe redute de cucerit pentru a avea o Justiţie independentă; din păcate, sunt probleme legate de mentalitate***", crede Dan Lupaşcu, secretar general al CSM. Pentru a remedia această problemă, Lupaşcu vrea să treacă la măsuri drastice: "*Este binevenită purificarea corpului magistraţilor. Purificarea cadrelor trebuie făcută*

pentru ridicarea morală a Justiţiei, în limitele legii", a mai declarat Lupaşcu, prezent şi el la dezbaterea de la CSM.

Cristian Diaconescu a declarat că, din punct de vedere legislativ, procesul activităţilor privind articolul de negociere cu Uniunea Europeană a fost încheiat: "*În continuare vom trece la faza de implementare: crearea instanţelor de specialitate, reorganizarea Ministerului Justiţiei şi a Parchetelor, şi am reglementat distribuirea aleatorie a dosarelor în instanţă*", a precizat Diaconescu.

Este inutil să mai adăugăm că justiţia "nu se negociază" pentru a plăcea cuiva. Aşa-zisele negocieri ale românilor cu Uniunea Europeană sunt practic simple bife pe care "experţii" noştri le fac în speranţa că putem să-i păcălim pe gânditorii de la Bruxelles. Pentru guvernanţi, esenţial este pariul politic: recâştigarea alegerilor.

Hibele legii Consiliului Suprem al Magistraturii

- proiectul menţine şi chiar întăreşte rolul şi influenţa ministrului Justiţiei asupra instanţelor de judecată, în loc să-l elimine;
- proiectul prevede ca instituţia să funcţioneze cu un buget propriu, însă principalul ordonator de credite pentru Curţile de Apel şi instanţele inferioare acestora rămâne Executivul;
- paragraful referitor la organizaţiile din societatea civilă care pot propune membri în CSM este considerat prea restrictiv.

Subordonarea politică

Ministrul Justiţiei din România este subordonat partidului care deţine puterea. Acţiunile sale pot fi evaluate doar de şefii lui politici. Ion Iliescu, Adrian Năstase au apărat-o pe Rodica Stănoiu până în ultima clipă.

Nu se întâmplă însă la fel în Marea Britanic Şi acolo, ministrul Justiţiei este subordonat politic, dar dacă izbucneşte un scandal legat de aplicarea legilor, cazul este anchetat de o comisie independentă politic.

Recent, conservatorii au cerut demiterea lui Cathy Jamison, ministrul Justiţiei, fiindcă a tutelat procurori care au făcut abuzuri în anchetele lor, şi din cauza unor contracte de mai multe milioane de lire sterline, oferite unor apropiaţi. Ancheta va fi condusă de însuşi lordul Woolf care se ocupă de un consiliu ce supervizează Justiţia.

Cine este tartorul corupţilor din Europa?

BBC a publicat un documentar interesant pe tema "*Oglindă oglinjoară, cine este cel mai corupt din UE?*", am putea spune noi, parafrazând povestea.

Judecătorul Eric Halphen din **Franţa** a fost pedepsit pentru că a insistat pentru anchetarea preşedintelui Jacques Chirac, acuzat de corupţie încă de pe când era primarul Parisului. Iată de ce Franţa nu poate oferi decât lecţii parţiale în materie de justiţie, la fel ca Marea Britanie.

Mai ales după scandalul Dumas – Elf Aquitanie, Silvio **Berlusconi**, şeful Executivului din Italia, este considerat cel mai corupt lider european fiindcă foloseşte Parlamentul pentru a obţine legi care să-i protejeze propriile interese. El rămâne un "cavaliere" al şpăgii, bun prieten cu Vladimir Putin şi cu Adrian Năstase. Este o analiză realizată de "*Transparency International*", o organizaţie independentă care emite anual un "index al corupţiei".

Aflăm ca Italia lui Berlusconi e mai coruptă decât Botswana, iar Grecia este mai coruptă decât Namibia.

Numai că judecătorii nu pot proba toate consideraţiile lor. Politicienii europeni îşi ascund afacerile prin Elveţia, ceea ce contravine idealului Justiţiei europene transfrontaliere.

Berlusconi îi acuza pe judecători că vor să se răzbune pe el din motive politice.

Studiul arată că în Italia şi în Franţa Justiţia este manipulată de politicieni.

Procurorii germani au demonstrat ca **Helmut Kohl** a primit donaţii necuvenite, iar fostul cancelar a refuzat să ofere detalii în faţa anchetatorilor. La fel ca Ariel Sharon din Israel, Kohl a negat că ar fi fost corupt, dar a acceptat că a folosit fonduri secrete pentru a susţine filiale mai slabe ale partidului său, Uniunea Creştin Democrată!

Toate ţările din Uniunea Europeana au corupţii lor. ("*Numai noi să nu avem corupţii noştri?*", ar întreba Caţavencu astăzi.)

Există o toleranţă tipică faţă de acest fenomen în fiecare stat, motivată politic. În acest context, justiţia devine pur şi simplu neputincioasă.

În ţările unde funcţionează democraţia cât de cât, se văd şi reflexele. Guvernul lui Vacla\ Klaus din Cehia a căzut din cauza corupţiei. Justiţia a amuţit. La fel s-a întâmplat şi în Polonia, unde cabinetul lui Leszek Miller a fost sacrificat din aceeaşi cauză.

Încă nu s-a inventat justiţia ideală nici în Europa, nici în America (a se vedea scandalul uriaş, provocat de Enron, care a dus la sărăcirea deponenţilor mărunţi - şi nu numai). **Important este să tindem spre ea.** La fel ca în democraţie.

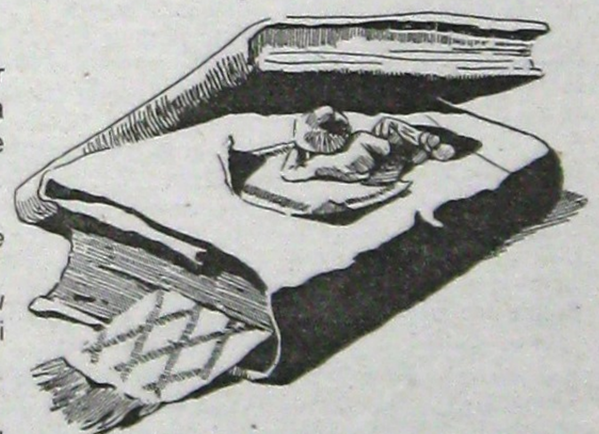
Viorel Patrichi

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei ziarului. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: "*De când datează cămaşa legionară şi ce simbolizează culoarea ei?*"

nu a fost dat de nimeni, de data aceasta, astfel încât cartea "*Corneliu Zelea Codreanu altceva decât Horia Sima*" de Şerban Milcoveanu) va fi oferit ca premiu pentru luna următoare.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Cămaşa legionară datează, cu aproximaţie, din 1930 (iar nu din 1923 sau 1927, cum au scris participanţii la concurs!):

"*Când ne-am făcut mai mulţi, am simţit nevoia de un semn distinctiv, o uniformă. Dar pentru că nu aveam posibilităţi, ne-am pus cu toţii, la căciuli, pene de curcan. Şi aşa intram prin sate, cântând.*" (Corneliu Zelea Codreanu – "*Pentru legionari*" – "*15 Decembrie 1929*")

Deci în 1929 încă nu exista cămaşa verde.

Conform mărturiilor vechilor legionari, cămaşa verde a apărut în 1930.

Culoarea ei, verde, simbolizează primăvara, renaşterea, natura înverzită, forţa, optimismul, tinereţea; într-un cuvânt, "*primăvara neamului românesc*". (Corneliu Zelea Codreanu – "*Cărticica şefului de cuib*")

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: De ce **nu** a fost condamnată Mişcarea Legionară de Tribunalul Internaţional de la Nurnberg?

PREMIU: "*Corneliu Zelea Codreanu altceva decât Horia Sima*" - Şerban Milcoveanu.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3,
BUCUREŞTI, cod 031245
Tel.: (021) 322 3832

Elev (16 ani, anonim, fără adresă şi, citez. *"cu tatăl comunist sadea"*): De acum înainte, ne poţi scrie şi pe adresa de e-mail din caseta redacţională. Bineînţeles că poţi participa la concurs! Pentru aceasta, trimite scrisoare <u>simplă</u> (<u>nerecomandată</u>, pentru a scăpa de formalităţi absolut inutile), cu răspunsul pe adresa redacţiei: str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Bucureşti. Dacă vei răspunde corect, vei câştiga premiul oferit în luna respectivă, pe care îl poţi ridica de la aceeaşi adresă, în orice vineri, între orele 15 – 19. Îţi dorim succes şi, totodată, îţi mulţumim pentru aprecieri!!

Adrian Lungeanu – Predeal: Din grupul Nadoleanu au făcut parte: Enache Nadoleanu, Martin Vucu, Dragoş Popovici, Ion Iovu şi Gherman. Au fost asasinaţi de poliţie şi arşi la Crematoriu în febr. 1939. Urnele cu cenuşa lor se află îngropate, într-adevăr, în cimitirul din curtea mănăstirii Predeal.

Veronica Goran – Predeal: Preotul Ştefan Palaghiţă a fost comandant legionar făcut de Căpitan (de altfel, una dintre sursele de informaţie este chiar duşmanul său, Horia Sima - "*Guvernul de la Viena*"). Celebra carte a părintelui, "*Garda de Fier spre reînvierea României*", a fost scrisă având la bază înseşi documentele puse la dispoziţie de Horia Sima pentru întocmirea unei istorii a Mişcării. Cu această ocazie, părintele a constatat adevărul, pe care, ca preot şi ca legionar, n-a putut să-l ascundă. Acest adevăr afirmat în scris l-a costat viaţa: imediat după publicarea cărţii a fost împuşcat în propria tipografie din Buenos Aires (unde se stabilise). Preotul Palaghiţă are marele merit istoric de a fi fost primul legionar care "a tras semnalul de alarmă" public, în scris, în privinţa gravelor abateri simiste de la linia legionară. Câteva repere biografice: fruntaş legionar şi mare orator, în timpul prigoanei din 1938 a fost închis în lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui, a fost apoi inspector în Ministerul Cultelor în timpul statului naţional-legionar. Închis din nou în perioada 1941 – 1944, a fost eliberat în 1944 şi a reuşit să fugă din ţară la Viena, unde a făcut parte, o scurtă perioadă, din grupul de comandă al lui Sima, ocazie cu care s-a lămurit definitiv în legătură cu acesta.

Victor Galimaş – Tg. Mureş: Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar Nicolae Petraşcu, fostul secretar al Mişcării în timpul conducerii lui Sima, chiar a predat Securităţii listele de legionari. Afirmând aceasta mă bazez nu numai pe numeroasele mărturii legionare, ci, mai ales, pe logică. Nu ar fi fost posibilă arestarea a mii de <u>noi</u> fraţi de Cruce şi legionari în 1948, dacă Petraşcu n-ar fi predat listele. Miile de elevi şi studenţi intraţi în Mişcare după 1945, nu fuseseră condamnaţi în timpul lui Antonescu, nu aveau fişe la poliţie, nu aveau cum să fie cunoscuţi autorităţilor! Şefii lor au dat listele lui Petraşcu care venise din Germania să "reorganizeze" Mişcarea care fusese decimată pentru a doua oară în existenţa ei. Omul de încredere al lui Sima, Petraşcu, prins de comunişti, ca să-şi salveze pielea, a predat Securităţii listele cu noii legionari. Nu înţeleg de ce simiştii nu-şi recunosc niciodată greşelile şi nu-şi pot asuma răspunderea propriilor fapte, de ce vor să pozeze mereu în eroi (şi, uneori, în victime inocente)!

Alina Todiraş – Baia Mare: Faţă de lucrarea "*Intelectualii şi Mişcarea Legionară*" editată în anul 2000 de simişti (Fund. "*G. Manu*") avem rezerve serioase. Din lipsă de spaţiu voi expune câteva motive. În vreme ce sunt omise personalităţi legionare notorii (de exemplu: preot comandant legionar Ştefan Palaghiţă, av. instructor legionar Nelu Rusu, ec. instructor legionar Viorel Tănase, av. instructor legionar Nae Tudorică, ing. legionar Tudor Cucu, dr. Şerban Milcoveanu - şeful studenţimii române naţionaliste şi creştine, autor al 15 cărţi legionare etc. - toţi aceştia fiind antisimişti declaraţi, prin scrierile lor, notorii deja), sunt înregistrate ca "simpatizanţi" persoane cel puţin "dubioase" din acest punct de vedere (Lizeta Gheorghiu - simplă avocată - contra cost - în procesul Căpitanului din 1938; Ion Sân-Georgiu - pe care Căpitanul îl dezavuase public într-o Circulară din 1937, intenţionând să-l dea chiar în judecată, Cella Delavrancea – amanta prof. Nae Ionescu ş.a.). Biografia Fondatorului Mişcării este o ruşine: chiar şi un simpatizant poate oferi date mult mai complete despre activitatea Căpitanului! În schimb, deşi nu poate exista nici o comparaţie între prodigioasa activitate a Căpitanului şi cea a epigonului său, biografia lui Sima este prezentată cu lux de amănunte nesemnificative. Chiar şi Ion Moţa, cel mai apropiat colaborator al Căpitanului, unul dintre fondatorii Legiunii, este realmente minimalizat, omiţându-se chestiuni foarte importante: că a pus, împreună cu Căpitanul, piatra de temelie a primei tabere de muncă voluntară din România, că a fost şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară, comandant al Bunei Vestiri şi şeful regiunii Muntenia! Gradele şi funcţiile legionare sunt "sărite" arbitrar - în general, la toţi antisimiştii: Const. Papanace, I. Dumitrescu-Borşa, V. Cristescu, Virgil Ionescu etc., şi chiar şi la fondatorii Legiunii, Radu Mironovici şi Ilie Gârneaţă. În general, cine citeşte cartea, după spaţiul acordat şi amănuntele date, rămâne cu impresia că persoane de mâna a treia sau a şaptea ar fi mai reprezentative pentru Mişcare decât elita Căpitanului! (de exemplu, Mircea Nicolau, Sergiu Celibidache, Luca Dumitrescu etc. sunt prezentaţi luxuriant, în timp ce peste Radu Mironovici, Ion Zelea Codreanu sau Ion Dumitrescu-Borşa se trece "în fugă", aproape cu ostilitate). Cartea este un ghiveci de legionari marcanţi şi simpli simpatizanţi, în care cititorul se orientează cu greu, mai ales când încearcă să-şi dea seama în ce a constat, concret, simpatia lui X sau Y pentru Mişcare. De ce oare autorii cărţii sunt indignaţi că duşmanii Mişcării ocultează adevărul, din moment ce ei înşişi nu prezintă Mişcarea în lumina reală? Mai menţionăm, ca lipsă de probitate morală, că în biografia lui Ilie Gârneaţă se spune că "*a hotărât refacerea Mişcării Legionare*", "uitând" însă să se precizeze: refacerea Mişcării <u>cu excluderea lui H. Sima din Mişcare</u>!

Valentin Tinescu – Râmnicu Vâlcea: Nu vă putem publica materialul trimis, întrucât (lăsând la o parte expresiile licenţioase), articolul dvs. constituie, de-a dreptul, instigare la genocid.

Maria şi Caranfil Spânachi - Freiburg: Salutăm, şi pe această cale, prezenţa dvs. constantă alături de noi şi, totodată, vă mulţumim pentru atenţii şi pentru valoroasa donaţie de cărţi.

Corneliu Mihai

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti
(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com